

:Ehlibeyt İmamları

<"xml encoding="UTF-8?">

İMAM HÜSEYİN (A.S) HAKKINDA SORULAR

S. 1- İmam Hüseyin (a.s)'ın meşhur lakabı nedir?

C. 1- Seyyidü's- Şüheda.

S. 2- İmam Hüseyin (a.s)'ın künyesi nedir?

C. 2- Ebu Abdullah.

S. 3- İmam Hüseyin ne zaman ve nerede dünyaya geldi?

C. 3- Hicretin dördüncü yılının Şaban ayının üçüncü günü Medine-i Münevvere'de dünyaya gelmiştir.

S. 4- İmam Hüseyin (a.s)'ın hayatı kaç döneme ayrılır?

C. 4- Dört döneme ayrılır:

1- Resulullah (S.a.a)'ın dönemi.

2- Babası Hz. Ali (a.s)'ın dönemi.

3- Kardeşi İmam Hasan'la birlikte olduğu dönem.

4- O Hazretin imamet dönemi.

S. 5- İmam Hüseyin'in imametlik dönemi kaç yıldır?

C. 5- On yıl.

S. 6- İmam Hüseyin (a.s) kaç yıl Hz. Resulullah'ın zamanında yaşamıştır?

C. 6- Altı yıl civarında.

S. 7- İmam Hüseyin kaç yıl babasıyla birlikte oldu?

C. 7- Otuz yıl civarında.

S. 8- İmam Hüseyin (a.s), babasından sonra kaç yıl kardeşi İmam Hasan (a.s)'la birlikte yaşamışlardır?

C. 8- On yıl civarında.

S. 9- İmam Hüseyin (a.s)'ın ashabından olup her gece Kur'ân hatmeden ve kırk yıl boyunca sabah namazını yatsı namazının abdestiyle kılan şahsiyetin ismi nedir?

C. 9- İsmi; Bureyr bin Huzayr'dır. O zahid ve abid bir kişi idi; ona "Seyyid'ul- Kurra" diyorlardı.

S. 10- İmam Hüseyin (a.s)'ın oğlu Ali Ekber'in sima ve ahlakı nasıl idi?

C. 10- Hz. Ali Ekber güzel yüzlü bir gençti; sima ve ahlak açısından Resulullah (S.a.a)'e herkesten daha çok benziyordu. Bir kavle göre, Aşura günü Ehl-i Beyt'ten ilk şehit olan odur.

S. 11- İmam Hüseyin (a.s)'ın sancaktarı kim idi?

C. 11- Kendisine “Sakka” lakabı verilen, Hz. Ebu'l- Fazl'il- Abbas idi.

S. 12- İmam Hüseyin (a.s)'ın kölesinin ismi ne idi ve ne özelliğe sahipti?

C. 12- İmam Hüseyin (a.s)'ın kölesinin ismi, “Eslem” idi; onun özelliklerinden biri Kur’ân karisi olması idi; Kur’ân ayetlerini kalbe işleyen yanık bir sesle okuyordu.

S. 13- İmam Hüseyin (a.s)'ın müezzininin ismi ne idi?

C. 13- Haccac bin Mesruk idi.

S. 14- İmam Hüseyin (a.s) ve ashabı, ne zaman Medine'den Mekke'ye hicret etmiştir?

C. 14- İmam Hüseyin (a.s), Hicretin 60. yılı olan Recep ayının 28'inde, Pazar akşamı çocukları, kardeşleri (Muhammed bin Hanefiyye hariç) ve akrabalarından bir grup kimseyle birlikte geceleyin Medine'den Mekke'ye doğru hareket ettiler ve Şaban ayının üçünde Cuma akşamı Mekke'ye ulaştılar.

S. 15- İmam Hüseyin (a.s) ve ashabı, kaç gün Mekke-i Muazzama'da kalmış ve hangi tarihte Mekke'den Irak'a doğru yola çıkmışlardır?

C. 15- İmam Hüseyin (a.s) ve ashabı, takriben 95 gün Mekke'de kaldılar; ama haclarını tamamlayamadıklarından onu umreye çevirerek Zihicce'nin 8. günü ailesi ve evlatlarıyla birlikte Mekke'den Irak'a doğru yola koyuldular.

S. 16- İmam Hüseyin (a.s) neden hac günlerinde Temettu Haccını Umre-i Müfrede'ye çevirerek Mekke'den ayrıldılar?

C. 16- Bunun sebebi şu idi: İmam Hüseyin (a.s), Yezidi'n adamlarından bir grup insanın, kendisine suikast düzenlemek için hac maskesi altında Mekke'ye gönderildiklerini ve Mekke'nin çevresinde ihram elbisesinin altında gizledikleri silahla kendisini öldürmekle görevli olduklarından haberdar oldu. Bu sebepten dolayı İmam (a.s) Temettu Haccını Umre-i Müfrede'ye çevirdi ve bir grup halk için kısa bir konuşma yaptıktan sonra o günün sabahı yani Zilhicce'nin sekizinde bir grup yaran, kardeş ve akrabalarıyla birlikte Allah'ın evinin ihtiramını korumak için Mekke'den çıkarak Irak'a doğru hareket ettiler.

S. 17- İmam Hüseyin (a.s) Mekke'den ayrıldığında okuduğu hutbe ne idi ve hangi isimle meşhurdur?

C. 17- İmam Hüseyin (a.s) Mekke'den çıkmadan bir gün önce kendi ashabına “Hutta'l- Mevt” hutbesi adıyla meşhur olan bir hutbe okudu. Hutbenin sonunda şöyle geçiyor: “Kim bizim yolumuzda kalbinin kanını dökmeye ve Allah'a kavuşmaya hazırsa, bizimle gelsin; ben yarın saban inşaAllah hareket edeceğim.”

S. 18- İmam Hüseyin'in Mekke'ye gönderdiği elçi kim idi?

C. 18- Muslim bin Akil.

S. 19- Kufe halkı İmam Hüseyin (a.s)'a kaç tane davet mektubu göndermişti?

C. 19- Yüz elli civarında.

S. 20- Kufe halkı, İmam Hüseyin (a.s)'ı davet ettiği zaman, kaç kişi Hz. Müslim'e biat etmişlerdi?

C. 20- On sekiz bin kişi.

S. 21- Hz. Müslim'in çocuklarının isimleri nelerdir?

C. 21- İbrahim ve Muhammed'dir; Muhammed İbrahim'den büyüktü; her ikisi de on yaşından küçük idiler.

S. 22- Cebrail, İmamların (a.s) isimlerini Hz. Nuh (a.s)'a bildirdiğinde, onların hangisinin ismini duyunca ağlamıştır?

C. 22- İmam Hüseyin (a.s)'ın ismini duyunca ağladı.

S. 23- İmam Hüseyin (a.s)'ın kıyamına sebep olan en önemli faktör nelerdi?

C. 23- İmam Hüseyin (a.s)'ın kıyamına sebep olan üç önemli faktör şunlardır:

1) Yezid hükümetinin İmam Hüseyin (a.s)'dan biat istemesi ve İmam (a.s)'ın da bu isteğin karşısında şiddetle direnip "Zillet bizden uzaktır" buyurması.

2) Kıyam için hazır olan Kufe halkının, İmam (a.s)'ı ısrarla oraya davet etmeleri.

3) İslam'ın Furu-u Din'inden olan, iyiliğe emretmek kötülükten sakındırmak emriyle amel etmesi.

S. 24- Kerbela'nın sözcük anlamı nedir?

C. 24- Kerbela, gam ve bela anlamındadır. İmam Hüseyin (a.s) Kerbela ismini duyduklarında şöyle buyurdular: "Allah'ım kerb (gam) ve beladan sana sığınıyorum."

S. 25- İmam Hüseyin (a.s)'ın ashabı meydana gitmek istediğinde, onların arasında var olan sünnet ne idi?

C. 25- Maktel yazanları şöyle yazmışlardır: İmam Hüseyin (a.s)'ın ashabı arasında şöyle bir sünnet var idi; Onlardan her hangi biri savaş meydanına gitmek istediğinde İmam Hüseyin (a.s)'ın huzuruna gelerek şöyle diyordu: "Es-salam-u aleyke yebne Resulullah!" (Selam olsun sana ey Resulullah'ın oğlu!) İmam (a.s) da onların cevabını vererek; "Biz de yakında size kavuşacağız" buyuruyorlardı ve şu ayeti tilavet ederlerdi: "Feminhum men kaza nahbeh ve minhum men yentezir vema beddelu tebdilen."

S. 26- Beni Haşim ailesinden Aşura günü ilk şehit olan kimdi?

C. 26- Hz. Ali Ekber (a.s).

S. 27- İmam Hüseyin (a.s)'ın 72 ashabından kaç kişi Beni Haşim ve O Hazretin yakınlarından idi?

C. 27- On yedi kişi.

S. 28- İlk önceleri düşmanın ordusundan olan fakat sonra gerçekten tövbe ederek İmam Hüseyin (a.s)'ın ordusuna katılıp şahadete erişen şahsın ismi nedir?

C. 28- Hür bin Yezid-i Riyahi'dir.

S. 29- Neden İmam Hüseyin (a.s) düşmandan bir gece (Aşura gecesini) izin istedi?

C. 29- İmam Hüseyin (a.s) kardeşi Ebu'l Fazl'il- Abbas'a şöyle buyurdu: "Kardeşim! Düşmana doğru git, onlara de ki; "Namaz kılmamız, dua etmemiz ve Allah'la münacatta bulunmamız için bu geceyi bize mühlet verin. Çünkü ben namaz kılmayı, Kur'ân okumayı, çok dua ve istiğfar etmeyi seviyorum."

S. 30- Aşura gecesi düşman ordusundan kaç kişi İmam Hüseyin (a.s)'ın ordusuna katıldı?

C. 30- İmam Hüseyin (a.s) ve yarenlerinin Aşura gecesi Kur'ân okumaları, ibadet ve dua etmeleri, düşman askerlerinden 32 kişinin İmam'ın ordusuna katılmalarına sebep oldu.

S. 31- Aşura günü şehit olan damat ve gelinin isimleri nelerdir ve nasıl şahadete eriştiler?

C. 31- Onların isimleri "Veheb" ve "Haniye"'dir. Veheb, savaş meydanına gitmek için İmam Hüseyin (a.s)'dan izin istedi. İmam (a.s) izin verince meydana gidip bir müddet savaştıktan ve düşman ordusundan bir kaçını öldürdükten sonra iki elleri kesilerek düşmanın eline esir düştü. Onu Ömer-i Sa'dın yanına götürdüler, o zalim de onun boynunun vurulmasını emretti; boynunu vurduktan sonra kesilmiş başını İmam Hüseyin (a.s)'ın ordusuna doğru attılar. Veheb'in annesi onu alıp yüzünün kanını temizledikten sonra, onu düşmana doğru attı. Veheb'in eşi "Haniye" kendisini kocasının kana boyanmış bedenine ulaştırdı, onun kanlarını temizleyerek şöyle diyordu: "Cennet sana hoş olsun" Şimr bu durumu görünce, kölesine onu öldürmesini emretti, köle de elindeki demir sopayla onu şahadete erişti.

S. 32- Kerbela'da şehit edilen ilk ve tek kadının ismi nedir?

C. 32- Veheb'in eşi olan Haniye'dir.

S. 33- İmam Hüseyin (a.s)'ın Aşura günü, savaşın tam kızgın zamanı ameli olarak açıkça yerine getirdiği İlahi farizalardan biri ne idi?

C. 33- Cemaat namazı kıldırması idi. İmam Hüseyin (a.s) bir grup ashabıyla birlikte öğle namazını korku namazı adı altında kıldılar; İmam'ın ashabından iki kişi namazın sonuna kadar kendilerini Hazrete siper etti. Onlardan biri, düşman tarafından atılan okların bedenine isabet etmesi sonuca şahadete erişti.

S. 34- Aşura gününün öğle namazı vaktini, İmam (a.s)'a hatırlatan şahsın ismi nedir ve İmam (a.s) ona hitaben ne buyurdular?

C. 34- Aşura gününün öğle vakti "Ebu Sumame-i Seydavi" güneşe bakarak öğle vaktinin girdiğini anlayınca İmam (a.s)'a şöyle dedi: "Gerçi düşmanın fırsat vermeyeceğini biliyorum, ama son namazı sizinle kılıp öylece Allah'a kavuşmak istiyorum."

Bunun üzerine İmam (a.s) gökyüzüne bakarak şöyle buyurdular: "Namazı bana hatırlattın, Allah seni hatırlatan ve namaz kılanlardan kılsın. Şimdi öğlenin ilk vaktidir, namaz kılmamız için

düşmandan mühlet isteyin.”

S. 35- Beni Esed tayfasından olup İmam Hüseyin (a.s)'ın ashabından olan, Bedir ve Huneyn savaşlarına katılmış olup Aşura günü İmam (a.s)'ın yanında şahadete erişen yaşlı kişinin ismi nedir?

C. 35- Habib bin Mezahir'in akrabalarından olan “Enes bin Haris-i Kahili”dir.

S. 36- Ebuzer'in azad edilmiş kölesi olan ve İmam Ali (a.s), İmam Hasan (a.s) ve daha sonra İmam Hüseyin (a.s)'ın evinde yaşayan ve nihayet Kerbela'da İmam Hüseyin'in yanında şahadete erişen şahsın ismi nedir?

C. 36- Cevn'dir.

S. 37- Neden İmam Hüseyin (a.s) Aşura günü düşmanlarından bazılarını öldürmüyordu?

C. 37- İmam Seccad (a.s) şöyle buyuruyor: “Babamın öldürmediği kimselerin soyundan biz Ehl-i Beyt'i sevecek kimseler dünyaya gelecekti. İşte İmam (a.s) bu yüzden bizi sevecek insanların babalarının sulbünde korunması için onları öldürmüyordu.”

Diğer İmamların hakkında da buna benzer bir çok rivayetler vardır; onlar da bazı kimseleri, onların sulbünde yer alan imanlı insanlardan dolayı öldürmüyorlardı.

S. 38- Aşura günü, neden en büyük musibet günü olarak tanıtılmıştır?

C. 38- Abdullah bin Fazl-i Haşimi şöyle diyor: İmam Sadık (a.s)'a; “Neden Resulullah'ın son vefat günü, Hz. Ali (a.s), Hz. Fatıma (a.s), Hz. Hasan vs. İmamların şahadet günleri değil de sadece Aşura günü en büyük musibet, gam, üzüntü ve matem günü olarak tanıtılmıştır?”

dediğimde şöyle buyurdular:

“Bunun sebebi şundan ibarettir: Ashab-ı Kisa (Âl-i Aba) Allah katında insanların en değerlisi idiler. Bunlar beş kiydiler: ‘Hz. Peygamber (S.a.a), Hz. Ali (a.s), Hz. Fatıma (a.s), Hz. Hasan (a.s) ve Hz. Hüseyin (a.s).’ Hz. Peygamber (S.a.a) vefat ettiğinde gerçi musibet çok büyüktü, ama Ashab-ı Kisa'dan dört kişi yaşıyordu, bunlar halkın mercii ve sığınağı idiler. Hz. Fatıma (a.s) şahadete eriştiğinde musibetin çok büyük olmasına rağmen halk Ashab-ı Kisa'dan üç kişiyi kendi aralarında görüp ihtiyaç duyduklarında onlara sığınıyorlardı. İmam Ali (a.s) ve İmam Hasan (a.s)'da da durum aynıydı. Ama İmam Hüseyin (a.s) şehit olduğunda, Ashab-ı Kisa'dan halkın mercii ve sığınağı olacak kimse kalmamıştı. Bundan dolayı İmam Hüseyin (a.s) bekası Ashab-ı Kisa'nın bekası olduğu gibi, onun şahadeti de onların hepsinin şahadeti gibiydi. Bu sebepten dolayıdır ki Aşura günü, gam, üzüntü ve matem açısından günlerin en musibetlisi olarak tanıtılmıştır.”

Abdullah bin Fazl-i Haşimi sözünün devamında şöyle diyor: Ben İmam Sadık (a.s)'a; “Öyleyse İmam Seccad (a.s) için ne diyorsunuz?” dediğimde şöyle buyurdular:

“İmam Zeyn'ul- Abidin (a.s), İmam ve halka hüccetti. Fakat Resulullah (S.a.a)'i görmemişti,

onun ilmi baba ve cetlerinden miras olarak ona yetişmişti. Ama İmam Ali (a.s), Hz. Fatıma (a.s), İmam Hasan (a.s) ve İmam Hüseyin (a.s) Hz. Peygamberle uzun süre birlikte olmuşlardı. Halk da onları Hz. Peygamber (S.a.a) ile birlikte görmüştü. Bundan dolayı Onlardan birini gördüklerinde, Hz. Peygamber (S.a.a)'in hatıraları, söz ve davranışları onlar için canlanıyordu.”

S. 39- İmam Hüseyin (a.s) ve Yahya bin Zekeriyya (a.s) arasında ne gibi benzerlikler vardır?

C. 39- Bu iki yüce ve mazlum şahsiyet arasında olan benzerlikler çoktur. Fakat biz yedi tanesiyle yetiniyoruz:

1) Bu iki masuma isim takılmadan önce, onların isminde hiç kimse yoktu.

2) Her ikisi de altı aylık iken dünyaya gelmişlerdi.

3) O ikisinin doğumundan önce, semavi haber ve vahiyler onların doğum ve durumlarını açıklamıştı.

4) Gök her ikisine de ağladı. “Fema beket aleyhim'is- semau ve'l arz” ayetinin tefsirinde bununla ilgili hadis nakledilmiştir.

5) Her ikisinin katili veled'üz- zina idi.

6) Her ikisinin de başını altın leğene koyup fasık ve zalimlere götürdüler.

7) Bu iki mazlumin, rivayetlere göre başlarının konuşması.

S. 40- İmam Hüseyin (a.s)'ın Aşura günündeki en son askeri kimdi ve kimin eliyle şahadete erişti?

C. 40- İmam Hüseyin (a.s)'ın Aşura günü en son askeri, Hz. Ali Esğeri idi. Babası İmam Hüseyin (a.s)'ın elleri üzerinde, Hermele bin Kamil-i Esedi'nin okuyla şahadete erişti.

S. 41- Kerbela şehitlerinden kimlerin başlarını bedenlerinden ayırmadılar? Niçin?

C. 41- Hz. Ali Esğeri ile Hür bin Yezid-i Riyahi'nin başlarını bedenlerinden ayırmadılar. Çünkü İmam Hüseyin (a.s) Ali Esğeri'ni defnetmişti; Hür bin Yezid-i Riyahi'nin de akrabaları onun başının bedeninden ayrılmasına mani oldular.

S. 42- İmam Hüseyin (a.s)'ın Kerbela'da kendisiyle birlikte şehit olan ashabı kaç kişiydi?

C. 42- Meşhur kavle göre 72 kişi.

S. 43- İmam Hüseyin (a.s)'ın, yaya olarak cenazesinin baş ucuna geldiği ve onun için ağıt okuyup ağladığı şahsın ismi nedir?

C. 43- Hür bin Yezid-i Riyahi.

S. 44- Rivayetlerimizde Beytullah'il Haram haccının bedeli olarak tanıtılan şey nedir?

C. 44- Beytullah'il Haram'ın (sevap bakımından) bedeli olarak tanıtılan şey, İmam Hüseyin (a.s)'ın kabrinin ziyaretidir. Allah'ın evinin ziyaretine gitmeye gücü olmayan kimseler, onun yerine İmam Hüseyin'in kabrinin ziyaretine gidip o sevabı kazanabilirler.

S. 45- Nahiye-i Mukaddese Ziyareti nasıl bir ziyaretir?

C. 45- Nahiye-i Mukaddese Ziyareti, Sahib'uz- Zaman İmam Mehdi (a.s)'dan nakledilen bir ziyarettir. Hazret Kerbela şehitlerinin hepsinin isim ve nişanelerini bu ziyarette zikredip onlara selam gönderdiği gibi, onlardan her birinin katilinin de ismini zikredip onlara lanet etmiştir.

S. 46- Namaz kılarken Kerbela toprağına secde etmenin fazileti nedir?

C. 46- Necat'ul- İbad risalesinde şöyle nakledilmiştir: "Kim namaz kıldığında Kerbela toprağına secde ederse, namazın kabul olmasına mani olan engeller yok olup İmam Hüseyin (a.s) toprağının bereketiyle namazı kabul olur."

S. 47- İmam Hüseyin (a.s)'ın şahadetinden sonra Kerbela'da en son şehit olan kimdi?

C. 47- Kerbela'da en son şehit olan "Süveyd bin Amr" isminde yaşlı bir adamdır. Bu şahıs Aşura günü, var gücüyle savaştı, aldığı çok yara ve darbeler neticesinde bayılıp yere düştü. Düşman onun öldüğünü zannederek ondan vazgeçti. O bir müddetten sonra kendine gelip İmam Hüseyin (a.s)'ın şehit olduğunu anlayınca o haliyle kalkıp yanında bulunan hançerle düşmana saldırdı, bir müddet savaştıktan sonra şahadete erişti. Böylece o, İmam Hüseyin (a.s)'ın şahadetinden sonra şahadete erişen kişiydi.

S. 48- Kerbela şehitlerinin başları ne zaman ve kimin emriyle bedenlerinden ayrıldı?

C. 48- Muharrem'in on birinci günü, Ömer Sa'd'ın emriyle.

S. 49- İmam Hüseyin (a.s) ne zaman ve nerede şahadete erişti?

C. 49- Hicretin 61. Yılı Aşura günü Kerbela'da şahadete erişti.

S. 50- İmam Hüseyin (a.s) kaç yaşında şehit oldu?

C. 50- 57 yaşında.

S. 51- İmam Hüseyin (a.s) şehit olduktan sonra, kaç atlı Hazretin bedenini atların tırnaklarıyla çiğnetti?

C. 51- İmam Hüseyin (a.s) şehit olduktan sonra, on kişi İmam (a.s)'ın bedenini atların tırnaklarıyla çiğnettiler.

S. 52- İmam Hüseyin (a.s)'ın katili kimdir?

C. 52- Şeyh Şuşteri (r.a) şöyle yazıyor: "İmam Hüseyin (a.s)'ın katili ilk başta Yezid'dir. Çünkü O İmam Hüseyin (a.s)'dan zorla biat alınmasını, biat etmediği takdirde hazretin başının kendisine gönderilmesini emretmişti. Yezid'den sonra İmam Hüseyin (a.s)'ın katili İbn-i Ziyad'dır. Çünkü o bu cinayete zemine hazırlamış ve İmam'ın aleyhine ordu toplamıştır. Ondan sonra da İmam'ın katili İbn-i Sa'd'dır. Çünkü Kerbela vakasından sonra onu, İmam Hüseyin (a.s)'ın katili olarak çağırıyorlardı. Onlardan sonra da İmam (a.s)'ın katili Şimr'dir. Çünkü o da büyük musibetin faili olmuştur.

S. 53- İmam Hüseyin (a.s)'ın bedeninde kaç ok, mızrak ve kılıç yarası var idi?

C. 53- İmam Bakır (a.s)'ın buyurduğuna göre, İmam Hüseyin (a.s)'ın bedeninde 320 kılıç,

mızrak ve ok yarası vardı.

S. 54- İmam Hüseyin (a.s)'ın atının ismi ne idi?

C. 54- Zülcenah.

S. 55- Zulcenah, İmam Hüseyin (a.s)'ın bedeniyle nasıl vedalaştı?

C. 55- İmam Hüseyin (a.s)'ın şahadetinden sonra, Zulcenah İmam (a.s)'ın parçalanan bedeninin yanına gelerek yelesini Hazret'in kanına boyadı, O'nun bedenini kokladı ve yüksek sesle kişnemeye başladı.

İmam Bakır (a.s) buyuruyor ki; "Zulcenah kişnerken şöyle diyordu: Peygamber'in evladını öldüren ümmetin zulmünden dolayı vay hallerine!"

S. 56- Kerbela şehitlerinin naşı ne zaman ve kimlerin vasıtasıyla defnedildi?

C. 56- Kerbela şehitlerinin naşı, hicri 61. Yılın Muharrem ayının 13. günü defnedildi. Şöyle ki, "Alkame" nehirinin yakınındaki bir köyde yaşayan "Beni Esed" kabilesi, gelip Kerbela şehitlerinin mübarek bedenlerini defnederken İmam Hüseyin (a.s) ve başları bedenlerinde olmayan diğer şehitlerin bedenlerini tanımıyorlar, bu yüzden ne yapacaklarını bilmeyerek şaşırıp kalıyorlar, bu esnada aniden bir atlı onların yanına gelerek; "Niçin buraya gelmişsiniz?" diye soruyor. Onlar da cevaben: "Bu cesetleri defnetmek için gelmişiz, fakat onların kim olduğunu tanımıyoruz." diyorlar. İmam Seccad (a.s)'ın kendisi olan o atlı, bütün şehitleri tek-tek tanıtıyor ve onları defnediyorlar. İmam Seccad (a.s) 'ın kendisi de babasının pare-pare olmuş bedenini bir hasrın içerisine koyarak onu defnediyor.

S. 57- İmam Hüseyin (a.s)'ın mübarek bedeni kimin vasıtasıyla tanındı ve defnedildi?

C. 57- İmam Seccad (a.s)'ın.

S. 58- İmam Hüseyin (a.s)'ın kabri nerededir?

C. 58- Kerbela'da.

S. 59- Neden İmam Hüseyin (a.s)'ın kabri altı köşelidir?

C. 59- Hz. Ali Ekber'in mübarek na'şısı, babası İmam Hüseyin (a.s)'ın yanında defnedildiğinden dolayı kabir altı köşeli olmuştur.

S. 60- İmam Hüseyin (a.s)'ın kabrinin üst tarafında, halis altın suyuyla ne yazılmıştır?

C. 60- Nur ayetinden sonra Hz. Peygamber (S.a.a) 'ın buyurmuş olduğu şu hadis yazılmıştır:

"Ey Cabir! Hüseyin'in kabrini ziyaret et. Çünkü Hüseyin'in kabrini ziyaret etmenin sevabı, (müstahap olan) yüz haccın sevabıyla eşittir. Kuşkusuz Hüseyin'in kabri, cennet bahçelerinden bir bahçedir... Kerbela da cennet yeridir."

S. 61- Resulullah (S.a.a), İmam Hüseyin'in kabrini ziyaret etmenin sevabı hakkında ne buyurmuştur?

C. 61- Hz. Peygamber (S.a.a) Ayşe'ye şöyle buyurdu: "Kim, oğlum Hüseyin vefat ettikten sonra

onun kabrini ziyaret ederse, Allah Teala benim haclarımdan bir haccın sevabını onu ziyaret edene verir.”

Aişe; “Haclarından bir haccın sevabını mı?” dediğinde Hz. Peygamber (S.a.a); “İki haccımın sevabını ona verirler.” buyurdular.

Aişe daha fazla şaşırarak; “İki haccının sevabını mı?!” dediğinde Resulullah (S.a.a): “Hatta üç haccımın sevabı, onu ziyaret edene verilir.” buyurdular.

Bu mevzu böylece tekrarlandı; nihayet Resulullah (S.a.a); “Allah Teala, benim doksan haccımın sevabını Umre sevaplarıyla birlikte onun kabrini ziyaret edene verecektir.” buyurdular.

S. 62- İmam Hüseyin (a.s)'ın vasiyeti ne gibi sözleri içermektedir?

C. 62- İmam Hüseyin (a.s), Irak'a doğru hareket ettiğinde bir vasiyetname yazarak kardeşi Muhammed-i Hanefiyye'ye verdi. Bu vasiyetnamede, Allah'ın birliğine, Hz. Peygamber (S.a.a)'ın peygamberliğine ve ahiretin hak olduğuna ikrar ettikten sonra şöyle geçmiştir:

“Ben bencillik, zulüm ve yeryüzünde bozgunculuk yapmak için kıyam etmedim; ben ceddimin ümmetini ıslah etmek, babam Ali bin Ebu Talib'in yolunda gitmek ve iyiliği emredip kötülükten sakındırmak için kıyam ettim.

S. 63- İmam Hüseyin (a.s)'ın kaç çocuğu vardı?

C. 63- Büyük bir alim ve mühaddis olan şeyh Mufid şöyle diyor: “İmam Hüseyin (a.s)'ın altı çocuğu vardı:

1) Annesi Şehrbanu olan İmam Seccad (a.s).

2) Annesi Leyla olan Ali Ekber (a.s).

3) Kerbela vakasından önce vefat eden Cafer.

4) Annesi Rubab olan ve İmam Hüseyin (a.s) 'ın kucağında boğazından oklanarak şahadete erişen Abdullah (Ali Esğher).

5) Annesi Rubab olan Sekine.

6) Annesi Ümmü İshak olan Fatime.

S. 64- İmam Hüseyin (a.s)'ın en büyük oğlunun ismi nedir?

C. 64- Merhum şeyh Mufid ve şeyh Saduk İmam Seccad (a.s)'ı İmam Hüseyin (a.s)'ın en büyük oğlu bilmişlerdir. Ama allame seyyid Muhsin “A'yan'uş- Şia” kitabında Hz. Ali Ekber'in, İmam Hüseyin (a.s)'ın En büyük oğlu olduğunu vurgulamıştır.

S. 65- Hz. Zeyneb (a.s) ne zaman ve nerede dünyaya gelmiş ve vefat ettiği yer neresidir?

C. 65- Hz. Zeyneb (a.s) hicretin 5. veya 6. yılı Cemadelula'nın beşinde Medine'de dünyaya geldi; hicretin 62. yılında ise Medine veya Şam'da vefat ettiler. Bazı raviler ise hicretin 64. yılında vefat ettiğini yazmışlardır.

S. 66- Hz. Zeyneb (a.s)'ın evlenme şartı ne idi?

C. 66- Hz. Zeyneb (a.s) evlenme yaşına ayak bastıklarında pek çokları onu istedi. Fakat amcası oğlu Abdullah bin Cafer'in istemesi şu şartla kabul edildi: "Kardeşi İmam Hüseyin (a.s) ne zaman yolculuğa çıkarsa, onunla beraber olacak ve Abdullah buna mani olmayacaktır."

Abdullah da bu şartı kabul etti, böylece Hz. Zeyneb (a.s) onunla evlendi.

S. 67- Hz. Zeyneb (a.s) neden, İmam Hüseyin (a.s) onun şehit olan oğullarını çadıra getirdiğinde dışarı çıkmadı?

C. 67- Hz. Zeyneb (a.s) daima şehitlerin mübarek na'şlarını bütün kadınlardan önce karşılıyordu, ama kendi oğullarının mübarek na'şlarını getirdiklerinde çadırdan dışarı çıkmadı.

Çünkü kana boyanan oğullarının bedenlerini görmekle sabırsızlık göstererek mükafatını azaltabilir ve kardeşi de onu bu halde görerek bacısı karşısında mahcup olabilirdi. İşte bu yüzden çadırdan dışarı çıkmadı.

S. 68- İmam Hüseyin (a.s)'ın kardeşi olan Hz. Ebu'l Fezl'il- Abbas'ın lâkapları ne idi?

C. 68- Hz. Ebu'l Fazl'il- Abbas'ın bir çok lâkapları vardır. Bunlardan her biri onun yüce şahsiyetinin özelliklerinden bir nişanedir. O lâkaplar şunlardır:

1- Ebu'l Fazl; çok faziletleri olduğundan veya "Fazıl" isminde bir oğlu olduğundan dolayı bu lakap ona verilmiştir.

2- Ebu'l Kırba; susuzlara su taşıdığı için bu lakabı almıştır.

3- Kamer-i ben-i Haşim; Haşim oğulları arasında ay gibi yüzü güzel ve nurlu olduğundan dolayı bu lakabı ona takmışlardır.

4- Abd-i Salih.

5- Fadi (fedakar).

6- Hami (himayet edici).

7- Vaki (koruyucu).

8- Bab'ul- Havaic (hacetler kapısı).

9- Sai (ayretli, çaba sarf eden).

10- Hamil'ul- Liva (sancaktar, alemdar).

S. 69- Hz. Mehdi'nin, Nahiye-i Mukaddese Ziyaretindeki Hz. Ebu'l-Fezl için beyan ettiği beş fazilet nedir?

C. 69- İmam Mehdi (a.s)'dan naklolunan Nahiye-i Mukaddese Ziyareti'nde O Hazret, Ebu'l Fazl (a.s)'a hitaben şöyle buyuruyor:

"Selam olsun Emir'ul- Muminin Hz. Ali (a.s)'ın oğlu Ebu'l Fazl'il- Abbas'a; O Abbas ki, canını kardeşi için feda etti, dünyayı ahrete ulaşmak vesilesi kıldı, kardeşine feda oldu, muhafız idi, suyu susuzlara ulaştırmak için çok gayret etti ve iki eli Allah yolunda kesildi."

S. 70- İmam Hüseyin (a.s) ve ashabının aileleri ne zaman ve kimin vasıtasıyla esir edilerek

Kerbela'dan Kufe'ye götürüldü?

C. 70- İmam Hüseyin (a.s) ve ashabının aileleri, Muharrem'in on birinci günü öğleden sonra Ömer-i Sa'd vasıtasıyla esir edilerek Kerbela'dan Kufe'ye götürüldü.

S. 71- Meşhed'us- Sıkt Nedir?

C. 71- Nakledildiğine göre İmam Hüseyin (a.s)'ın hanımlarından biri Muhsin isminde bir çocuğa hamile imiş; Kufe ve Şam arasında Halep denen yerde aşırı rahatsızlıktan dolayı çocuğunu düşürüyor. Bundan dolayıdır ki oraya Meşhed'us- Sıkt denilmiştir. Şimdi orası Muhsin'in defnedildiği yer olarak bilinen bir ziyaretgahdır.

S. 72- İmam Hüseyin (a.s)'ın kesik başı nerede Kur'ân okumuş ve hangi ayetleri tilavet etmiştir?

C. 72- Bir çok rivayetlerde İmam Hüseyin (a.s)'ın başının Kufe'de Kur'ân okuduğu ve çeşitli ayetleri tilavet ettiği nakledilmiştir. Örneğin şeyh Mufid şöyle naklediyor:

Zeyd bin Erkam diyor ki; İmam Hüseyin (a.s)'ın kesik başını Kufe'nin yol ve sokaklarında dolaştırdıklarında İmam (a.s)'ın mızraktaki başının şu ayeti okuduğunu gördüm: "Sen, yoksa Kehf ve Rakım ehlini bizim şaşılacak ayetlerimizden mi sandın?"

Yine İmam Hüseyin (a.s)'ın kesik başının şu ayeti okuduğu nakledilmiştir. "Sana, onlara karşı Allah yeter. O işitendir, bilendir."

Yine başka bir rivayette de İmam Hüseyin (a.s)'ın kesik başından bir nur kalktığı ve şu ayeti okuduğu nakledilmiştir: "Zulmetmekte olanlar, nasıl inkılâba uğrayıp devrileceklerini pek yakında bileceklerdir."

S. 73- İmam Hüseyin (a.s)'ın kesik başı nerede defnedilmiştir?

C. 73- İmam Hüseyin (a.s)'ın kesik başının nerede defnedildiğine dair Sibte bin Cevzi, "Tezkire" kitabında beş görüş zikretmiştir:

1- Medine'de; annesinin kabri yanında.

2- Dimaşk'de.

3- Kahire'de.

4- Emir'ul- Muminin Ali (a.s)'ın kabrinin yanında.

5- Kerbela'da

Şia'nın kabul ettiği meşhur görüş şudur: İmam Seccad (a.s), İmam Hüseyin (a.s) başını Kerbela'ya getirip o hazretin yanında defnetti.

S. 74- Kerbela şehitlerinin kesik başları ne zaman ve kimin vasıtasıyla defnedilmiştir?

C. 74- Sefer ayının yirmisinde Erbein günü İmam Seccad (a.s) vasıtasıyla defnedilmiştir.

S. 75- Nu'man bin Beşir kimdir?

C. 75- Nu'man bin Beşir, Resulullah (S.a.a)'ın ashabından güvenilir bir şahıstı. Yezid bir grubu onun önderliğinde İmam Hüseyin (a.s)'ın ailesinin muhafızı kılarak onları tam bir ihtiramla

Medine'ye döndürmelerini tavsiye etti. Nu'man bin Beşir de Ehl-i Beyt'i tam bir ihtiramla
Şam'dan Medine'ye götürdü.

S. 76- Kerbela şehitlerini ilk olarak ziyaret eden, İslam ve Şia'nın mübelliğlerinden sayılan ve
Beni Ümeyye'nin kan içici hükümdarlarından Haccac bin Yusuf-u Sakafi'nin eliyle Ali ve Ali
evlatları dostluğu suçundan dolayı bedeni dağlanan sahabenin ismi nedir?

C. 76- Cabir bin Abdullah-i Ensari.

S. 77- Cabir bin Abdullah-i Ensari kimdir?

C. 77- Cabir bin Abdullah-i Ensari, hicretten on beş yıl önce Medine'de dünyaya geldi ve babası
Abdullah Uhud savaşında şehadete erişti. Cabir daima Hz. Peygamber (S.a.a)'le birlikte idi, Hz.
Peygamber (S.a.a)'ın zamanında vuku bulan on dokuz savaşa katılmıştır. Hz. Peygamber
(S.a.a)'den sonra daima Hz. Ali (a.s) ve Ehl-i Beyt'le beraberdi, öyle ki onun yaşantısı sanki Ehl-i
Beytin yaşantısıyla düğümlenmişti. İmam Hüseyin (a.s)'ın kabrini ilk ziyaret eden de o olmuştur.

Daha sonra Hz. Ali (a.s)'ın dostluğu suçuyla bedeni, Haccac bin Yusuf-i Sakafi tarafından
dağlanmıştır.

S. 78- İmam Hüseyin (a.s)'ın ailesi ve onlarla birlikte esir edilenler ne zaman Şam'a ulaştılar?

C. 78- Hicretin 61. yılı Sefer ayının birinci günü.

S. 79- İmam Seccad (a.s)'ın naklettiği, Şam'da kendilerine ve esirlere yapılan yedi zulüm nedir?

C. 79- İmam Seccad (a.s), Numan bin Munzir-i Medaini'ye şöyle buyurdu:

“Şam'da yedi zulüm bize yapıldı ki esir olduğumuz süre içerisinde bu denli bir zulüm bize
yapılmamıştı:

1- Şam'da zalimler kılıçlarıyla bize saldırdılar ve davul çaldıkları halde büyük bir toplumun
arasında bizi beklettiler.

2- Şehitlerin başlarını hanımlarımızın tahtirevanları arasına soktular, babam ve amcam Abbas'ın
başlarını, halam Zeyneb ve Ümmü Gülsüm'ün karşısına; kardeşim Ali ve amcam oğlu Kasım'ın
başlarını ise bacılarımın gözleri önüne getirdiler; bazen başlar yere düşüp atların nalları altında
kalıyordu.

3- Şam'ın kadınları, damların üzerinden başımıza su ve ateş döküyorlardı.

4- Günün doğuşundan batışına kadar, sokak ve pazarda saz ve avazla halkın gözleri önünde
bizi dolaştırıp; “Ey insanlar! Bunları öldürün; zira bunların İslam'da hiçbir saygınlığı yoktur”
diyorlardı.

5- Bizi tavanı olmayan bir yerde bekletiyorlardı, gündüzleri şiddetli sıcağın, geceleri ise
soğuktan rahatsızdık, daima korku ve ıstırap içerisinde idik.

6- Bizi köle satılan pazara götürdüler, bizi köle ve cariye olarak satmak istediler, ama Allah
Teala bu ameli onlara mümkün kılmadı.

7- Bizi bir ipe bağladılar, böylece Yahudi ve Hristiyanların evlerinin önünden geçirirken onlara;
'Bunların babası sizin babalarınızı Hayber, Hendek....savaşlarında öldürdüler, bugün onların
intikamını bunlardan alın' diyorlardı."

S. 80- İmam Hüseyin (a.s)'ın Ehl-i Beyt'inin, Medine'den çıktığı andan Medine'ye döndüğü ana
kadar kaç acı vedalaşmaları olmuştur?

C. 80- Dört vedalaşmaları olmuştur:

1- Hz. Peygamber (S.a.a) ile Hz. Fatıma (a.s)'ın kabirleri ve Resulullah (S.a.a)'ın haremiiyle
vedalaşmaları.

2- Aşura günü İmam Hüseyin (a.s) ile vedalaşmaları.

3- Muharrem ayının on birince günü şehitlerin başsız bedenleriyle vedalaşmaları.

4- Hz. Zeyneb (a.s), İmam Seccad (a.s) ve onlarla birlikte olanların, Erbein günü Kerbela'ya
gelip üç gün yas ve ağıt tuttuktan sonra şehitlerin kabirleriyle vedalaşmaları.

S. 81- İmam Hüseyin (a.s)'ın Ehl-i Beyt'i, ne günü Medine'ye varmış ve kaç gün genel yas ilan
edilmiştir?

C. 81- İmam Hüseyin (a.s) 'ın Ehl-i Beyti Cuma günü Medine'ye vardı, o gün Medine halkından
bir grup Cuma namazı için camide toplanmışlardı; Velid bin Utbe de minbere çıkıp hutbe
okuyordu. Aniden ağlama sesleri Medine'yi kapsadı, halk, "Va Hüseyna" deyip ağlıyordu. O gün
Medine şehrinde Resulullah (S.a.a)'ın vefat ettiği gün gibi yas oldu. Bundan dolayı Medine'de on
beş gün genel yas ilan edildi, kadın ve erkek, küçük ve büyük gruplar halinde yas tutup ağladılar.

S. 82- Cabir bin Abdullah-i Ensari ve İmam Hüseyin'in Ehl-i Beyt'i ne zaman İmam (a.s)'ın
kabrinin ziyaretine gittiler?

C. 82- Tarih, rivayet ve alimlerin sözlerini incelediğimizde, Cabir ve Ehl-i Beytin İmam Hüseyin
(a.s)'ın kabrini ziyaret etmeleri hususunda beş görüş ortaya çıkıyor:

1- Hicretin 61. yılının Sefer ayının 20'sinde.

2- Aynı yılın ikinci Erbein'inde.

3- Hicri 62. yılın Erbein'inde.

4- Cabir ve arkadaşları Hicri 61. yılın birinci Erbein'inde. İmam Hüseyin (a.s)'ın kabrini ziyaret
etmeye muvaffak olmuşlar. Fakat İmam (a.s)'ın ailesinin Cabir ile karşılaşması, Cabir'in İmam
(a.s)'ın ziyaretine geldiği diğer günlere tesadüf etmiştir.

5- İmam (a.s)'ın ailesi Kufe'den Şam'a gittiklerinde, birinci Erbein'de Kerbela'ya varmışlar ve
aynı gün Cabir ve arkadaşlarıyla görüşüp sonra Şam'a gitmişlerdi.

Bize göre 4. ve 5. görüş akla daha uygun ve doğrudur.

S. 83- İmam Hüseyin (a.s)'ın kabrini ilk olarak ziyaret eden Cabir bin Abdullah-i Ensari O
Hazret'in kabrini ne zaman ziyaret etti?

C. 83- Erbein gününde.

S. 84- Abbasi halifelerinden hangisi İmam Hüseyin (a.s)'ın kabrini yıkarak O Hazret'in ziyaret edilmesine mani oldu?

C. 84- Abbasi halifelerinin onucusu olan Mütevekkil.

S. 85- İmam Hüseyin (a.s)'a mersiye okumak hangi tarihten başladı?

C. 85- İmam Hüseyin (a.s)'a mersiye okumanın tarihçesi, Hz. Peygamber (S.a.a)'ın hatta Hz. Adem (a.s)'ın zamanına dayanır. Çünkü Peygamber-i Ekrem (S.a.a)'ın kendisi ve masum İmamlar, İmam Hüseyin (a.s) için mersiye okumuş ve halkı buna teşvik etmişlerdir. Binaenaleyh İmam Hüseyin (a.s)'a mersiye okumak çok eski zamanlardan başlamış. İslam'da ise eğitici, içtimai ve siyasi programlardan biri olarak belirlenip böylece devam etmiştir. Fakat İmam Hüseyin (a.s)'a mersiye okumak, 9. ve 10. asırda "Revzat'uş- Şüheda" kitabının yazılmasıyla başlamıştır diyenlerin görüşü bizce doğru değildir.

S. 86- İmam Hüseyin (a.s) hakkında Farsça ilk mersiye kitabı ne zaman yazıldı, kitabın ve yazarının ismi nedir?

C. 86- İmam Hüseyin (a.s)'ın hakkında Farsça yazılan ilk maktel (mersiye) Revzat'uş- Şüheda kitabıdır. Yazarının ismi ise Kemaluddin Hüseyin bin Ali Vaiz-yi Kaşifi'dir.

S. 87- Muhtar kimdir?

C. 87- Muhtar, Ebu Ubeyd bin Mes'ud-i Sakafi'nin oğludur, Hicretin birinci yılında Taif'de doğmuştur. Muhtar 13 yaşında olmasına rağmen Kadisiye savaşında babasıyla birlikte savaş cephesine gelmiş ve düşmanla savaşmak istemiş, fakat babası ona mani olmuştur. Muhtar, yiğit, reşit, cömert, atılgan, yüce himmetli, güçlü, düşünceli ve akıllı bir kimse idi. Muhtar, Irak'ta Ehl-i Beyt taraftarları için bir mihver ve onların faziletlerini yayanlardan sayılıyordu. Hz. Ali (a.s), İmam Hasan (a.s) ve İmam Hüseyin (a.s)'ın imametine inanan birisiydi. Muhtar'ın, İmam Hüseyin (a.s)'a karşı Kerbela'da savaşanlardan 18 bin kişiyi öldürdüğü nakledilmiştir.

S. 88- İmam Hüseyin (a.s)'ın katillerinden intikam almak amacıyla yapılan ilk kıyam, ne zaman başlatıldı ve bu intikamı kim aldı?

C. 88- Bu kıyam, Hicretin 66. yılında, Muhtar bin Ebu Ubeyd-i Sakafi tarafından başlatıldı.

S. 89 "Kiysaniyye" kimlerdir ve neden bu isimle meşhur olmuşlardır?

C. 89- "Kiysaniyye" Muhtarın takipçilerine verilen bir isimdir. Bunun sebebi ise Esbağ bin Nebate'nin naklettiği şu rivayettir: "Muhtarı çocukluk günlerinde Hz. Ali (a.s)'ın dizleri üzerinde gördüm, Hazret onun başını okşayarak şöyle buyuruyordu: "Ya keyyis! Ya keyyis!" (Ey zeki! Ey akıllı!) Bundan dolayı onun takipçilerine "Kiysaniyye" dediler

S. 90- Muhtar'ın hükümeti ne kadar ayakta kalabildi?

C. 90- On sekiz ay, (yani hicri 66. Yılın Rabi-ul Evvel ayının on dördünden, hicri 67. Yılın

Ramazan ayının on dördüne kadar) ayakta kalabildi.

S. 91- Muhtar kaç yaşında, nerede şahadete erişti ve kabri nerededir?

C. 91- Muhtar 67 yaşında, Mus'ab bin Zübeyr'in ordusuyla savaştığında şahadete erişti, kabri ise Hz. Müslim'in Kufe'deki kabrinin bulunduğu yerdedir.

S. 92- İmam Hüseyin (a.s)'ın Ehl-i Beyt'i ve Haşimi kadınlar ne zaman matemden çıktılar?

C. 92- Haşimi kadınlar, beş yıl gözlerine sürme çekmediler, saçlarına kına yakmadılar; hatta onların evinden, yemek pişirmenin nişanesi olan bir dumanın çıktığı bile görülmedi; ancak Ubeydullah bin Ziyad, hicretin 67. Yılında Muhtar'ın eliyle öldürüldüğü zaman matemden çıktılar.

S. 93- İmam Seccad (a.s) kaç yıl babasının başına gelen musibetlerden dolayı ağladı?

C. 93- İmam Sadık (a.s) şöyle buyurmuştur:

"İmam Seccad (a.s) kırk yıl, gündüzleri oruç tutup geceleri ibadetle geçirdiği halde babasının musibetleri için ağlıyordu, kölesi ne zaman ona su veya yemek götürüp önüne koysaydı şöyle buyuruyordu: "Resulullah (S.a.a)'ın oğlu susuz ve aç olarak öldürüldü' Bu cümleyi tekrarlayıp ağlıyordu; öyle ki yemeği göz yaşlarıyla ıslanıyordu, ömrünün sonuna kadar da böyle yaşadı."

S. 94- Tevvabin'in kıyamı, ne zaman ve kimin önderliğiyle gerçekleşti?

C. 94- Tevvabin'in kıyamı, Hicretin 65. Yılında "Süleyman bin Sured-i Huzai'nin önderliğiyle gerçekleşti.

S. 95- Tevvabin kimlerdir?

C. 95- Tevvabin (tövbe edenler), Kufe halkından olan ve İmam Hüseyin (a.s)'a yardım etmediklerinden dolayı kendilerini çok kınayan bir gruptu. Bunlar, günahlarının bağışlanması için İmam Hüseyin (a.s)'ın intikamını düşmanlarından almanın, katillerini cezalandırmanın veya bu yolda öldürülmelerinin gerekli olduğuna inanıyorlardı. Bu yüzden, Şam ordusuyla savaşa girdiler, düşmana ağır darbeler indirdikten sonra bunlardan çoğu şahadete erişti.

İmam Hüseyin'in Aşk ve Fedakârlık Dolu Hayatı

Şarkın Büyük Filozofu ve Kuran Müfessiri Allame Tabatabaî'nin Kalemıyla

İmam Hüseyin (a.s) Hz. Ali (a.s) ve Peygamber-i Ekrem'in kızı Hz. Fatıma (a.s)'nın ikinci oğludur. Hicretin dördüncü yılında dünyaya geldi. Büyük kardeşi İmam Hasan Mücteba (a.s) şehit olduktan sonra Allah'ın emri ve kardeşinin vasiyeti üzerine imamet makamına ulaştı.

İmam Hüseyin (a.s) on yıl imamet etti. Yaklaşık altı ay dışında bu müddetin tümü Muaviye'nin

hilafeti zamanında en zor koşullar, acı durumlar ve en ağır baskılar altında geçti. Çünkü birinci olarak dini yasalar toplumda değerini kaybetmiş, hükümetin istekleri, Allah ve Resulünün isteklerinin yerini almıştı. İkinci olarak da Muaviye ve dostları bütün mümkün yollara başvurarak Ehl-i Beyt'i ve taraftarlarını ezip Ali(a.s)'nin ismini yok etmek istiyorlardı. Ayrıca Muaviye oğlu Yezid'in hilafet temellerini atıp pekiştiriyordu. Halkın bir kısmı, hiçbir usule kayıtlı olmadığından Yezid'in hilafetine razı değillerdi. Muaviye de muhalefetlerin çoğalmasını önlemek için daha fazla baskılara başvuruyordu.

İmam Hüseyin (a.s) isteyerek istemeyerek bu karanlık günleri arkada bırakıyor ve Muaviye tarafından yapılan her çeşit ruhsal işkence ve baskılara katlanıyordu. Hicretin altmışıncı yılında Muaviye öldü ve oğlu Yezid babasının yerine oturdu. Biat meclisinin kurulması, Arapların içerisinde saltanat, imaret ve sair önemli konularda bir gelenektir. Toplum, özellikle tanınmış kişiler bu konularda sultana yahut emire biat eli veriyorlardı. Biatın ardından itaatsizlik etmek o kavme ar ve zillet sayılırdı. Aynı zamanda imzaladığı şeye boyun eğmekten kaçmak, kesin suç olarak bilinirdi. Hz. Peygamberin siretinde de baskı olmaksızın yapılan anlaşma ve ahit muteber sayılmıştır.

Muaviye hayattayken tanınmış kişilerden Yezid'e biat almıştı. Fakat İmam Hüseyin (a.s)'a dokunmayıp, biat teklifinde bulunmamıştı. Özellikle oğlu Yezid'e şöyle vasiyet etti: "Hüseyin Bin Ali biat etmezse fazla ısrar etme ve öylece kalsın." Çünkü Muaviye meselenin önünü arkasını ölçebiliyordu.

Ancak Yezid, gururu ve çekinmezliği sonucu, babası ölünce onun vasiyetini unutup, Medine valisine, "Hüseyin'den benim hilafetim için biat iste, etmezse başını Şam'a gönder" diye emir verdi. Medine valisi Yezid'in isteğini İmam Hüseyin (a.s)'a duyurunca İmam ondan bu konuda düşünmesi için zaman aldı ve geceleyin ailesini de alarak Mekke'ye hareket edip İslam'da resmen emniyetli ve güvenceli yer olarak ilan edilen Allah'ın Haremi (Mekke'ye) sığındı.

Bu olay hicretin altmışıncı yılında Recep ayının sonları ve Şaban ayının evvellerinde vuku buldu.

İmam Hüseyin (a.s) yaklaşık dört ay Mekke'ye sığınarak yaşadı. Bu haber yavaş yavaş İslam ülkelerine yayıldı. Bir taraftan, Muaviye devrindeki haksızlıklara razı olmayıp, Yezid'in hilafetine karşı çıkanlar İmam Hüseyin'in (a.s) yanına gelip yardım edeceklerine dair söz veriyorlardı, bir taraftan da Irak'tan, özellikle Kufe şehrinden halk aralıksız mektup gönderip İmam Hüseyin'in (a.s) Irak'a gelip Müslümanlara önderlik ederek zulüm ve adaletsizliği yok etmesini ısrarla

istiyorlardı. Elbette bu durum Yezid için çok tehlikeli idi.

İmam Hüseyin (a.s), hac mevsimine kadar Mekke’de ikamet etti. Müslümanlar İslam ülkelerinden grup grup hac amellerini yapmak için Mekke’ye akın ettiler. Bu arada İmam, Yezid’in kendisini öldürmek için hacı kılığında gizli bir grubu gönderdiği haberini aldı. Bunlar amel sırasında ihram elbiseleri altına gizledikleri silahlarla İmam Hüseyin’i şehit edeceklerdi.

İmam Hüseyin (a.s) hac amellerini yarıda keserek, bir toplantıda kısa bir konuşma yaparak Irak’a hareket edeceğini bildirdi. Bu konuşmada şehit olacağını da bildirdi. Müslümanlardan onun yardımına koşmalarını ve bu hedef yolunda kanlarını vermelerini istedi. Ertesi gün de Ehl-i Beyt’i ve dostlarını alarak Irak’a yöneldi.

İmam Hüseyin (a.s) biat etmemeye kesin kararlıydı. Bu yolda şehit olacağını da iyi biliyordu. Umumi fesat, fıkri inhitat ve toplumun, özellikle Iraklıların iradesizliğiyle gücü pekiştirilen Ümeyye Oğullarının büyük ve korkunç savaş gücünün onu yok edeceğini biliyordu.

Tanınmış kişilerden bir grup, İmamın yanına gelip bu hareket ve kıyamın tehlikesini hatırlattılar. Fakat o hazret cevaplarında şöyle buyurdu: Ben biat etmeyeceğim. Zulüm ve fesat hükümetine boyun eğmeyeceğim. Nereye gitsem, nerede olsam beni öldüreceklerini biliyorum. Mekke’den ayrılmamın nedeni ise, kanımın dökülmesiyle Kabe’nin hürmetinin zedelenmesini önlemektir.

İmam Hüseyin (a.s), Kufe yoluna koyuldu. Daha Kufe’ye birkaç günlük yol varken, Kufe’ye gönderdiği elçisinin ve tanınmış sadık dostlarından birinin, Yezid’in valisi tarafından şehit edilip yine onun emriyle ayaklarına ip bağlanarak, Kufe sokaklarında gezdirildiğini duydu. Kufe ve yöresinin sıkıca gözüaltına alındığını ve İmam’la savaşacak teçhizatlı bir ordunun hazırlandığını duyunca, ölümden başka bir yol kalmadığını anladı. İşte burada şehit olmak için kesin karar aldığını açıkça belirtti ve Kufe’ ye doğru hareketini devam ettirdi.

Kufe’nin yaklaşık olarak yetmiş kilometre yakınlarında Kerbela ismindeki bir çölde Yezid’in ordusu onları ablukaya aldı. Sekiz gün burada kaldılar. Bu sırada günden güne abluka çemberi daralıyor ve sürekli düşmanın sayısı çoğalıyordu. Bilahare İmam (a.s), ailesi ve çok az sayıdaki ashabıyla birlikte, otuz bin kişiden oluşan ordunun muhasarasında kaldı.

Bu birkaç gün içinde İmam Hüseyin (a.s), ordusunun yerlerini ayarlayıp dostlarını tasfiye etmeye

karar aldı. Kısa bir konuşmada ashabına seslenerek şöyle buyurdu: “Bizim ölüm ve şahadetten başka bir yolumuz yoktur. Ben biatımı sizden kaldırdım. Gitmek isteyen, gecenin karanlığından faydalanıp kendisini bu tehlikeli meydandan kurtarsın. Çünkü onlar bir tek beni öldürmek istiyorlar.”

Daha sonra ışıkların söndürülmesine emir verdi. Maddi maksatlar için İmam Hüseyin (a.s)’a koşulanlar ayrılıp dağıldılar. Sadece hak aşıklarından çok azı (40 kişiye yakın) yaranı ve Beni Haşim’den olan akrabaları kaldılar.

İmam Hüseyin (a.s), yine kalanları toplayıp konuştu ve şöyle buyurdu: “ Sizden her kim isterse gecenin karanlığından faydalansın ve kendisini tehlikeden kurtarsın. Onlar bir tek beni istiyorlar. Fakat bu defa İmam’ ın vefalı dostları bir bir kalkıp, biz hiçbir zaman senin önder olduğun hak yolundan dönmeyeceğiz, elimiz kılıç tutana, damarımızda kan akana dek savaşıp senin hürmetini koruyacağız, senin temiz eteğinden kopmayacağız, diye çeşitli beyanlarda bulundular.

Muharrem ayının dokuzuncu gününün sonlarında son teklif (biat veya savaş) düşman tarafından İmam’a ulaştı. Hazret, o geceyi ibadet için mühlet alıp yarınki savaşa hazırlandı.

Hicretin 61. Yılı Muharrem ayının 10. günü İmam, bir avuç dostlarıyla (toplamı doksan kişiden azdı. Kırk kişi önceden yanında olanlar, otuzdan biraz fazlası savaş günü ve gecesi düşman ordusundan dönenler ve diğerleri de İmam’ın Haşimî akrabaları; örneğin oğulları, kardeşleri, kardeşinin ve bacısının oğulları ve amca oğullarıydı) sayısız düşman ordusu karşısında saf çektiler ve savaş başladı.

O gün sabahtan akşama kadar savaştilar. İmam Hüseyin, Haşimi gençleri ve sair dostları son nefere kadar şehit oldular. (Şehitlerin içinde İmam Hasan (a.s)’ın iki küçük oğlu, İmam Hüseyin’in bir küçük oğlu ve daha kundakta olan bir yavrusunu da saymalıyız.)

Savaş bittikten sonra düşman ordusu, İmam (a.s) ’ın haremini yağmaladılar ve çadırları ateşe vererek şehitlerin başını kesip elbiselerini çıkardılar. Cesetleri defnetmeden, sığınaksız kızlardan ve kadınlardan oluşan Ehl-i Beyt esirlerini şehitlerin başlarıyla birlikte Kufe’ye doğru hareket ettirdiler. (Esirlerin içinde erkek olarak İmam Hüseyin (a.s)’ın yirmi iki yaşındaki oğlu dördüncü imam olan Zeynelabidin (a.s) ağır hasta olarak, bir de onun oğlu beşinci İmam Muhammed Bin Ali ve İmam Hasan (a.s)’ın oğlu Hasan-ül Müsenna da bulunuyorlardı. Hasan-ül Müsenna

savaşta ağır yaralı olarak şehitlerin içinde kalmıştı fakat son anlarda diri olarak bulundu. Düşman komutanlarının birinin arabuluculuğuyla başı kesilmedi ve esirlerle birlikte Kufe'ye götürüldü.) Kufe 'den de Dimeşk 'e, Yezid 'in yanına götürüldüler.

Kerbela vakası, kadınların esir alınıp şehirlerde gezdirilmesi, (esirler içinde bulunan) Hz. Ali (a.s)'ın kızı (Hz. Zeynep) ve İmam Zeynülabidin'in Kufe ve Şam'daki toplantı yerlerinde konuşmaları, Ümeyye oğullarını rezil etti ve Muaviye'nin yıllarca yaptığı propakandayı etkisiz bıraktı. Hatta Yezid, Kerbela'da memurları eliyle yapılan bu işlerden kendisini temizlemeye çalıştı. Kerbela vakası, etkisi geç olmasına rağmen, Ümeyye oğullarını saltanattan düşürmekle birlikte, Ehlibeyt mektebinin kökleşmesinde büyük bir etkendi. Gösterdiği en yakın etki, çeşitli kıyamlar ve bunun yanı sıra da on iki yıl süren kanlı savaşlardır. Öyle ki, İmam Hüseyin' in (a.s) katillerinden hiçbirisi intikamdan kaçıp kurtulamadı.

Tarihin İmam Hüseyin (a.s) ve Yezid'le ilgili bölümünü okuyup o zamanın hakim sistemi üzerinde araştırma yapan kimse bilir ki, İmam'ın sadece bir seçeneği vardı o da şehit olmaktı. İslam dininin apaçık ezilmesine neden olan biat, hiçbir koşulda İmam Hüseyin için mümkün değildi.

Çünkü Yezid, İslam dinine ve kanunlarına saygı göstermemekle yetinmeyip, İslam'ı açıktan açığa ezmeğe girişen bir kişiydi.

Hal bu ki onun geçmişleri (babası), dinin kanunlarına, din adına muhalefet ediyorlar ve zahirde dine saygı gösteriyorlardı. Hatta halkın inandığı Peygamber (s.a.a.) ve sair dini şahsiyetlere yardım edip, onların yanında bulunmuş olmakla iftihar ediyorlardı.

İşte buralardan, bazı tarihçilerin İmam Hasan ve İmam Hüseyin hakkında ortaya sürdükleri görüşlerin yanlış olduğu aydınlığa kavuşmuş oluyor. Bazıları diyorlar ki: İmam Hasan ve İmam Hüseyin iki değişik tabiata sahiptiler; İmam Hasan sulhsever idi. Kırk bin askeri olmasına rağmen barışı kabul etti. Fakat İmam Hüseyin savaşı tercih etti ve kırk kişi adamı olmasına rağmen Yezid'le savaşa kalktı.

Bu söz yanlış, çünkü görüyoruz ki Yezid'e biat etmeyi kabul etmeyen İmam Hüseyin (a.s), on yıl kardeşi gibi Muaviye' nin hükümeti döneminde yaşadı, ama hiçbir zaman muhalefet etmedi. Gerçekten de İmam Hasan ve İmam Hüseyin Muaviye ile savaşsalar da öldürüleceklerdi ve

onların ölümünün İslam'a hiçbir faydası olmayacak; kendisini doğru yolda gösteren, sahabe, vahiy yazarı ve müminlerin dayısı olarak tanınan, her hileye başvuran Muaviye' nin siyaseti karşısında etkili olmayacaktı. Kaldı ki elindeki imkanları kullanıp, onları kendi dostları vasıtasıyla öldürtüp de kendisi yas tutabilir ve kanlarını almaya kalkabilirdi. Nitekim üçüncü halifeye de aynen böyle yapmıştı.

SIKÇA SORULAN SORULAR

Aşura nedir?

Kelime olarak onuncu demektir. Muharrem ayının 10. gününe denilmektedir. Bu gün İmam Hüseyin ve 72 yaverinin Kerbela denilen sahrada (Şu anda Irak'ta bulunan bir şehir) şehit edildiği gündür. On dört asırdır bu günün anısına İslam coğrafyasında törenler düzenleniyor.

Aşura'nın Aşure ile alakası ne?

Aşura'nın haddi zatında Aşure adlı yemekle hiç bir alakası yoktur. Bu yemek eğer sevinç ve kutlama olarak pişirilirse büyük bir yanlış ve Peygamber efendimiz ile Ehlibeyt'inin hüznün gününde sevinmek anlamına geleceği için büyük bir vebaldir.

1400 yıl öncesi için ağlamanın anlamı ne?

Meselenin zamanla bir alakası yoktur. Maksat sırf tarihi bir olayı canlandırmak değil, asıl maksat tarihte yaşanmış çok istisna bir olayı anarak o olaya müdahil olan örnek insanların söz ve tavırlarından örnek almaktır.

Yani mesele tarihi bir olay meselesi değil, değerler ve İslam'ın yaşatılması meselesidir. Kerbela olayı tarihte benzeri rastlanmayacak kadar zengin bir ibretler albümüdür. Bu konuda bize hak verebilmek için Kerbela olayını incelemeniz lazım.

Bu sorunun cevabı etraflı düşünen bir insan için: "Her gün Aşura her yer Kerbela" cümlesinde çok güzel bir şekilde özetlenmiştir.

Niçin kendinizi kanlara buluyorsunuz?

Kendini kana bulamak Ehlibeyt mektebinin öz kaynaklarında yoktur. Bilakis çoğu veya bütün alimlerimiz bu işi haram bilmekteler. Bu işi yapan kitlelerin çoğunluğu Ehlibeyt mektebinin asil

gerçeklerinden habersiz insanlardır. Onların yaptığı örf ve geleneklerden kaynaklanmaktadır.

Niçin kendinizi dövüyorsunuz?

Ehlibeyt kaynaklarında kendini dövmek diye bir şey yoktur. İmamlarımız da böyle bir iş yapmamışlardır. Ancak sineye vurmak bir yas çeşididir ve dinen de sakıncası yoktur. Bu iş kendini dövmek ve nefse eziyet aşamasına varmamalıdır ve varmıyor da genellikle.

Dini metinlerimizde üzerinde durulan İmam Hüseyin (a)'ın anılması ve o hazrete ağlamaktır. Sineye vurmak anma törenlerine özel bir canlılık veriyor ve insanların çok az bir acıyla büyük acıları anlamaya çalışmasına yardımcı oluyor.

Kerbela'yı anmanın ne faydası var?

Kerbela'yı anmak hakkı, hakikati anmaktır. İslam'ın bekası için fedakarlık yapmayı öğrenmektir.

Kerbela zulmün karşısında eğilmemeyi, oklar önünde olsa dahi namazı ayakta tutmayı, kardeşliği, Allah sevgisini, Kuran'a bağlılığı, iyiliklere emredip kötülüklerden sakındırmayı öğretmek içindir. Eğer Kerbela'yı anmak bunları hedeflemeden yapılırsa fazla bir anlam ifade etmez.

Kerbela olayı nasıl anılmalıdır?

Esas olan Kerbela olayını anmaktır. Anmanın şekli kültür ve geleneklere göre değişebilir. Bir Müslüman olarak bizden istenen bu büyük faciayı anmaktır.

Şekli konusunda rivayetlerde en belirgin olan unsur ağlamaktır. İmamlarımızın döneminde İmam Hüseyin için düzenlenen meclislerde şiir okuyan şairler vardı. Orneğin Di'bil Hazai bu şairler arasında çok meşhur olan bir şairdir ve İmam Rıza (a)'ın huzurunda şiir okumuş, halkı ve İmam (a)'ı ağlatmıştır.

Aşura törenleri Caferi/Alevilere mi mahsustur?

Gerçi bize göre İmam Hüseyin'i anmak (bu konudaki şii ve sünni kaynaklarında gelen hadisleri dikkate alarak) bütün müslümanların görevidir ve Kerbela olayını Şii/Alevi yazar ve edebiyatçılar kadar Sünni yazar, edebiyatçı ve tarihçiler de ele almışlardır, ancak pratikte Kerbela olayını daha çok Ehlibeyt mezhebine mensup toplumlar anmaktalar. Tabi bir çok ülkede (Hindistan ve Lübnan ve Türkiye'mizde görüldüğü gibi) Ehli Sünnet kardeşler de bu anma merasimlerine katılmaktalar.

Kerbela.net'in de aktif ziyaretçileri arasında Ehli Sünnet kardeşlerimizden olanlar çok fazladır.

İmam Hüseyin'i kimler şehit etti?

İmam Hüseyin'i ne sünniler ne de şiiler şehit etmedi. Bu sorunun cevabında verilen bu türden cevaplar genellikle maksatlı ve gerçekçilikten uzaktır.

İbn-i Ziyad'ın ordusunda Yezid'i Müslümanların halifesi olarak haklı ve İmam Hüseyin'i haksız bildiği için gelen de vardı, Ehlibeyt'i sevdiği halde korku ve sair sebeplerden dolayı gelen de vardı. Bunun dışında başka hedef ve amaçlar taşıyan çeşit çeşit kesimler de yok değildi. Ortak olan şey cehalet, korku ve Ehlibeyt'e vefasızlıktı. Ümmet bütünüyle İslami gerçeklerden uzaklaşmış ve yozlaştırılmıştı.

EHL-İ SÜNNET KAYNAKLARINDA İMAM HÜSEYİN (A.S)

Bilindiği gibi Ehl-i Beyt Mektebi mensupları arasında, Ehl-i Beyt'in, özellikle de İmam Hüseyin (a.s)'ın uğradığı musibetleri anmak için çeşitli münasebetlerde yas merasimleri düzenlenmektedir. Bu merasimlerde Ehl-i Beyt'in başına gelen musibetler dile getirilir, onların faziletleri, hedefleri ve mazlumiyetleri anlatılır, ağıtlar okunur ve onların mazlumiyetine ağlanır.

Fakat bu arada İslam düşmanları ve Müslümanların birlik ve beraberliğine karşı olan ecnebi güçleri tarafından bir takım amaçlarla bazı sorular ortaya atılmıştır. Bazı gafil Müslümanlar ve her sözü körü körüne kabul eden cahil insanlar da böyle bir şeyin meşru olup olmadığı hakkında şüpheyne düşmüşlerdir. Amaçları, Ehl-i Beyt mektebi mensuplarını bu vesileyle bidat olan bir işe giriştiklerini ve İslam ve "Sünnet-i Nebeviyyede" böyle bir şeyin bulunmadığını, hatta bundan nehye dildiğini iddia ederek birtakım saf Müslümanların zihinlerini bulandırmaktır. Bu şüpheyne geniş cevap verebilmek, bu merasimlerin asıl felsefe ve nedenlerini açıklamak ve bunun meşruiyet delillerini ortaya çıkarabilmek için müstakil bir kitap yazmak gerekir. Biz ise bu makalede mezkur konuyu sadece Resulullah'ın sünnetine uygun olup olmama açısından değerlendirip bunun bid'at değil tamamen Nebevi Sünnet'e uygun olduğunu ispatlamak için hadis ve siyer kitaplarından (Ehl-i sünnet kitapları başta olmak üzere), Resulullah'ın bu konudaki bizzat kendi siret ve davranışlarını dile getiren hadislerden sadece bir kaçını kaynaklarıyla birlikte aktarmaya çalışıp kararı okuyucuya bırakacağız. Hadisleri naklettikten sonra da onlardan elde edilen sonuçları birkaç maddede kısaca sıralamaya çalışacağız, inşaallah.

1. HADİS

Hafız Ahmet bin Hüseyin Beyhaki, Esmâ bint-i Ümeys'den şöyle naklediyor:

"Ben Hz. Fatıma (a.s.)'nın oğulları Hasan ve Hüseyin'in ebesiydim. Hasan dünyaya geldiğinde...

(Hz. Hasan'ın doğumu ile ilgili birkaç sözü dile getirdikten sonra devamında şunları söylüyor:)

Hüseyin dünyaya geldiğinde Resulullah (s.a.a) yanıma gelerek "Ey Esmâ, çocuğumu bana getir"

diye buyurdu. Ben Hüseyin'i beyaz bir kundağa sararak Resulullah'a (s.a.a) verdim. Resul-i

Ekrem (s.a.a) onun sağ kulağına ezan; sol kulağına ikamet okuduktan sonra Hüseyin'i bana

verdi ve ağlamağa başladı. (Esmâ diyor ki:) Resulullah'a: "Anam babam sana feda olsun Ey

Allah'ın Resulü, ağlamanızın sebebi nedir?" diye sorduğumda alemlere rahmet olarak gönderilen

peygamber "Bu çocuğuma (ağlıyorum)" diye cevap verdi. "Bu çocuk dünyaya daha yeni geldi"

diyen Esmâ'ya Hz. Peygamber "Ey Esmâ, Bu yavrumu zalim bir grup öldürecektir. Allah-u Teala

(c.c) benim şefaati onlara nasip etmesin" diye cevap verdi." Daha sonra; "Ey Esmâ, bunu

Fatıma'ya söyleme, çünkü o daha yeni doğum yapmıştır. (Bu haberi duymaya hazırlıklı değildir.)

buyurdu." Bu hadisi Hafız Ebu'l-Müayyid Harezmi "Maktelü'l-Hüseyin adlı kitabının 1.cildinin 87

ve 88. sayfalarında kendi senediyle Hafız Beyhaki'den nakletmiştir. Yine Hafız Muhibbiddin

Taberi "Zehairü'l Ukba" adlı kitabının 119. sayfasında bu hadisi İmam Rıza (a.s.)'nın

müsnedinden nakletmiştir.

2. HADİS

Hâkim Nişaburi "Müstedrekü's-Sahihayn" adlı kitabının cilt 3, sayfa 176'da Haris'in kızı Ümmü'l

Fazl'dan şöyle rivayet etmektedir:

Ümmü fazl Resulullah'ın yanına gelerek "Ey Allah'ın Resulü, dün kötü bir rüya gördüm" dedi.

Peygamber ne gördüğünü sorunca Ümmü Fazl "Çok kötü bir rüya gördüm Güya senin bedeninden bir parça kesilip benim eteğime bırakılıyordu." diye anlattığında Resulullah (s.a.a):

"Çok iyi bir rüya görmüşsün. İnşaaallah kızım Fatıma yakında bir oğlan çocuğu dünyaya getirecek ve o çocuk da senin eteğinde büyüyecek (sen onun dadısı olacaksın)" Böyle de oldu.

Hız Fatıma Hüseyin'i dünyaya getirdi ve onun dadılık iftiharını bana verdiler. Bir gün Hüseyin'i Resulullah'ın yanına götürdüm ve onun kucağına verdim. Hz. Peygamberin, yüzünü diğer tarafa

çevirerek ağladığını gördüm. "Ya Resulullah, annem babam sana feda olsun. Size ne oldu?

(Niçin ağlıyorsunuz?) diye sorduğumda şöyle buyurdu: "Cebrail şimdi yanıma gelerek

ümmetimin bu çocuğumu öldüreceğini bana haber verdi. Cebrail'e "Bu çocuğumu mu

(öldürecekler)?" diye sorduğumda cevaben "Evet" dedi. Daha sonra Cebrail Hüseyin'in

katligahından kan renkli olan bir avuç toprak bana getirdi."

Bu hadis Beyhaki'nin "Delail-ün Nübüvvet" ve İbn-i Asakir'in "Tarih-uş Şam" adlı kitaplarında da başka senetlerle nakledilmiştir.

Harezmi "Maktel-ül Hüseyin" adlı kitabının cilt: 1, sayfa: 158-159'da bu hadisi "Müstedrek-üs Sahihayn"den naklettikten sonra kitabının 162. sayfasında şu hadisi Ümm-ül Fazl'dan rivayet ediyor:

"Ben Hüseyin'i Rasulullah'ın nezdine getirdiğimde onu benden alıp ağlamaya koyuldu ve bana onun ölümünden haber verdi." Ümm-ül Fazl devamında şunları ekledi: "Cebrail bir grup meleklerle kanatlarını açmış bir halde Rasulullah'ın yanına gelip hepsi Hz. Hüseyin'in müsibetine ağladılar. Cebrail (a.s) Hüseyin'in şehit düşeceği topraktan bir avuç getirmişti ki ondan misk kokusu geliyordu. Bu toprağı Peygamber'e verdiğiinde "Ey Allah'ın Habibi, bu oğlun Hüseyin'in üzerinde şehit düşeceği topraktır. Allah'ın rahmetinden uzak düşen bir grup Kerbela denen bir yerde oğlunu şehit edeceklerdir." dedi. Hz. Peygamber de "Ey benim dostum Cebrail, benim ve kızım Fatıma'nın oğlunu katleden ümmet acaba kurtuluşa erer mi?" diye sordu. Cebrail "Hayır, Allah onları (bu işlerinden sonra) ihtilafa düşürecek ve ömür boyu kalp ve dilleri arasında ayrılık bırakacaktır" dedi. Bu hadis aşağıdaki kaynaklardan tahriç edilmiştir:

3. HADİS

Ebu-l Müeyyid Harezmi "Maktel-ül Hüseyin" kitabının 163. sayfasında şöyle naklediyor:

"Hz. Hüseyin doğumundan bir yıl geçtikten sonra on iki melek Rasulullah'a nazil olup şöyle dediler: "Kabil'in, Habil'in başına getirdiğı şeyin aynısı oğlun Hüseyin'in başına gelecek; Habil'e verilen sevabın aynısı Hüseyin'e verilecek; Kabil'e verilen azabın aynısı da Hüseyin'in katiline verilecektir" devamla şöyle diyor: "Gökteki bütün melekler Resulullah'a nazil olarak baş sağlığı diliyorlar, Hüseyin'in şehit düşeceği toprağı ona gösteriyorlardı. Resulullah da şöyle dua ediyordu: "Allah'ım Hüseyin'e yardımda bulunmayanları zelil et, onu öldürenleri öldür ve onları dileklerinden mahrum kıl."

Hüseyin'in doğumunun 11.yıldönümünde Resulullah (s.a.a) bir yolculuğa çıkmıştı. Bu yolculuğa bir süre devam ettikten sonra birden bire durarak ağlar bir gözle istirca ayetini "İnna lillah ve inna ileyhi raciun" okudu. Sebebini soranlara "Cebrail bana Fırat nehrinin kenarında bulunan Kerbela adlı yerde oğlum Hüseyin'in öleceğinden haber verdi" diye cevap verdi. "Peki, onu kim öldürecek" sorusuna cevaben Hz. Muhammed (s.a.a) şöyle buyurdu: "Yezid denen bir şahıs (onu öldürecek). Orada bedeninin defnedildiğini, başının da armağana götürüldüğünü

gürüyorum. Allah'a andolsun ki Allah oğlum Hüseyin'in başını görüp de sevineni nifaka düçar eder ve kalbiyle dilini ihtilafa düşürür."

Resulullah bu yolculuğundan döndükten sonra üzgün bir halde minbere giderek içlerinde Hasan ve Hüseyin'in de bulunduğu bir topluluğa hitaben şunları söyledi: "Allah'ım, ben senin kulun ve peygamberin Muhammed'im ve bu iki çocuk da benim temiz itretimden ve neslimin seçilmişlerindendirler. Ey Rabbim, Cebrail bana oğlum Hüseyin'in yardımcısız kalıp öleceğinden haber verdi. O'nun ölümünü benim için mübarek et, onu şehitlerin efendisi kıl."

Ebu-l Müeyyid devamında şunları naklediyor: "Camide bulunan halk bu sözleri duyunca ağlamaya başladı. Bunu gören Resulullah (s.a.a) onlara: "Ağlıyorsunuz da yardımcı olmuyorsunuz" diye hitapta bulundu ve şöyle dua etti: "Allah'ım sen kendin onun velisi ve yardımcısı ol".

4. HADİS

Ebu-l Kasım Taberani "El-Mu'cem-ül Kebir." adlı kitabında Ebu Ümame'den Resulullah'ın kendi zevcelerine Hüseyin'i ağlatmamaları hususunda tembihte bulunmuş olduğunu naklediyor. Ravi şöyle rivayet ediyor:

Resulullah'ın Ümmü Seleme'nin evinde olduğu bir gün Cebrail O'na nazil oldu. Peygamber Ümmü Seleme'den hiç kimsenin içeriye girmemesini istedi. Bu esnada Hüseyin (a.s) geldi ve Resulullah'ı (s.a.a) odada gördüğünde içeriye girmek istedi. Ümmü Seleme peygamber torununu kucağına olarak kendi sözleriyle içeriye girmesine mani olmak istedi, fakat Hüseyin'in şiddetli ağlamasını gördüğünde onu bıraktı ve Hüseyin peygamber'in olduğu odaya girerek, kucağına oturdu.

Cebrail Resul-i Ekrem'e "Senin ümmetin bu çocuğunu öldürecektir" diye arzettiğinde peygamber (s.a.a) "Bana iman ettikleri halde mi O'nu öldürecekler?" diye sorduğunda Cebrail "Evet, onu öldürecekler" dedi. Daha sonra bir avuç toprağı Resulullah'a göstererek Hüseyin'in ölüm yerinden haber verdi. Hz. peygamber Hüseyin'i bağrına basarak hüznü bir halde dışarıya çıktı. Peygamberin bu halini gören ve Resulullah'ın çocuğı içeriye bırakmasına kızdığını zanneden Ümmü Seleme "Ya Resulullah, senin yoluna feda olayım. Gerçi siz kimseyi içeriye almamamı istemiştiniz, ama sizin bizden bu çocuğı ağlatmamamızı istediğinizden dolayı onu içeriye aldım" dedi.

Hız. Peygamber onun cevabını vermeden ahabının yanına giderek "Benim ümmetim bu çocuğumu öldürecektir" diye buyurdu. Ahabın içerisinde bulunan Ebubekir ve Ömer "Ya Resulullah iman sahibi olduğu halde mi onu öldürecekler?" diye sorduklarında Hız. Peygamber Hüseyin'in şehit düşeceği toprağı onlara göstererek "Evet, bu toprakta onun üzerinde şehit edileceği topraktır" diye buyurdu.

Bu rivayeti Hafız Haysemi aynen "el,Mecma" kitabının cilt 9 sayfa 189'nda Taberani'den nakletmiştir.

5. HADİS

Ebu-l Kasım Taberani "El-Mu'cem-ül Kebir" adlı kitabının Hüseyin (a.s)'ın hayatı faslında Ümmü Seleme'den şöyle naklediyor:

"Hasan ve Hüseyin benim evimde Resulullah'ın karşısında oynadıkları bir gün Cebrail (a.s) nazil oldu. Eliyle Hüseyin'i işaret ederek; "Ey Muhammed, ümmetin bu çocuğunu öldürecektir." dedi. Ümmü Seleme diyor ki: "Bu sırada peygamber ağlamaya başladı ve Hüseyin'i bağrına basarak bana hitaben şunu söyledi: "Bu toprak senin yanında emanet kalsın" daha sonra peygamber toprağı kokladığında "Bu toprak bela ve musibet kokuyor" dedi. Ümmü Seleme devamla şunu söylüyor: "Resulullah bana "Ümmü Seleme bu toprak kan rengini aldığında bil ki Hüseyin o toprak üzerinde şehit olmuştur" diye buyurdu."

Ravi diyor ki: "Ümmü Seleme o toprağı bir cam kaseinin içine koyarak onu her gün yoklardı ve şöyle dedi: "Ey toprak, senin kan rengini aldığın gün çok büyük bir gündür."

Bu hadisi İbn-i Asakir "Tarih-üş Şam" da ve Hafız Kenci "Kifaye" kitabının 279. sayfasında nakletmiştir. Yine "Zehair-ul Ukba"da 147. sayfa; "Mecma-üz Zevaid'de Cilt 9, Sayfa 189; El Hasais-ul-Kubra'da Cilt 2, sayfa 125'de naklolunmuştur.

6. HADİS

İmam Ahmed kendi Müsned'inin c.3, sayfa 242'de Sabit'ten, o da Enes b. Malik'den naklediyor: Yağmur meleği Peygamber'in yanına gelebilmek için Allah'tan izin istedi. Allah Teâla izin verdi.

Peygamberin bu meleklerle konuştđu süre zarfında Ümmü Selemeden kimsenin içeriye girmemesi için dikkatli olmasını istedi. Ümmü Seleme diyor ki: "Bu sırada (Resulullah'ın yağmur

meleğiyle kanuştuğu anda) Hüseyin içeriye girdi ve peygamber'in yanına gitmek istedi. Ben onun bu isteğine engel olmak için çaba harcarken o elimden kendisini kurtararak Resul-ü Ekrem'in bulunduğu odaya girdi ve Resulullah'ın üzerine çıkarak oynamaya başladı. Melek peygamber'e O'nu seviyor musun?" diye sorduğunda Hz. Muhammed "Evet" diye cevap verdi.

Yağmur meleği arzetti: "Bil ki senin ümmetin O'nu katledecektir" Daha sonra "O'nun öldürüleceği yeri bilmek istersen sana göstereyim" dedi ve (eliyle bir yere işaret ederek) kırmızı renkte bir çamur (toprak) getirdi. Ümmü Seleme o toprağı aldı ve kendi elbisesinin köşesinde bir yere bıraktı.

Ahmet, Sabit'in şöyle söylediği rivayet olunuyor diyor: "Biz toprağın alındığı yerin Kerbela olduğunu anladık" bu hadisi başka bir ibareyle Ebu Ya'la kendi müsnedinde Ebu Nuaym "ed-Delail" kitabının Cilt 3, sayfa: 202'de başka bir senetle nakletmiştir. Yine Taberani "el-Mu'cemu'l-Kebir" adlı kitabının Hz Hüseyin'in hayatı faslında ibn-i Meğazili "Menakıb" kitabında ve İbn-i Asakir de "Tarih-üş Şam" kitabında bu hadisi iki senetle nakletmişlerdir. Bu hadisi Muḥubbiddin Taberi de "Zehair-ül Ukba" kitabının sayfa 146-147' sinde İbn-i Hacer-i Askalani de "Es-Savaik-ul Muhrika" adlı kitabının sayfa 115'nde Bağavi'nin "Mu'cem"inde rivayet etmektedirler.

Bir başka hadiste Ümmü Seleme'den şöyle naklolunmuştur: "Hüseyin'in şehadete erdiği gece şu sözleri (şiir halinde) söyleyen birisinden duydum:

Ey cahillikleri yüzünden Hüseyin'i katledenler, zelil olmak ve azaba düçar olmakla müjdelenin, sizler lanetlenmişsiniz Davud'un oğlu (Süleyman)'nın diliyle ve (yine lanetlenmişsiniz) Musa ve İncil sahibi (İsa)'nin diliyle. Ümmü Seleme diyor ki: "Bunları duyduğumda ağlamaya başladım ve cam kasenin içindeki toprağın kan rengine dönüştüğünü gördüm" Resulullah'ın Ümmü Seleme'nin evinde ağladığını anlatan diğer kaynaklar şunlardır:

7. HADİS

Hafız Cemaleddin Zerendi "Nezm-üd Dürer" adlı kitabının 215. sayfasında Hilal b. Hubab'dan naklen şöyle rivayet ediyor.

"Cebrail Peygamber'in nezdinde olduğu zaman Hasan ve Hüseyin Resulullah'ın yanına gelerek hazretin mübarek sırtına atlıyarak onunla oynuyorlardı. Resul-i Ekrem anneleri Fatıma'ya "Niçin bunları bir şeyle meşgul etmiyorsun? dediğinde Hz. Fatıma (a.s) onları aldı, ama çok geçmeden çocuklar annelerinin elinden kaçarak Hz. Peygamber'in yanına gelerek onunla yeniden

oynamaya başladılar. Resulullah (s.a.a) onları kucağına aldı ve dizleri üzerine oturttu. Cebrail arzetti: Ey Allah'ın Resulü, yavrularınızı çok sevdiğinizi görüyorum." Peygamber Cebrail'e: "Elbette ki çok severim" onlar yaşantımın iki güzel (fesleğen) gülleridir" diye cevap verdi. Cebrail Hüseyin'e işaret ederek şöyle dedi: "Bil ki ümmetin bu oğlunu şehit edecektir." Daha sonra kanatlarıyla uçarak elinde biraz toprak getirdi ve Resulullah'a hitaben: "Yavrun bu toprağın üzerinde öldürülecektir." Hz. Muhammed bu toprağın adını sorduğunda Cebrail adının Kerbela olduğunu söyledi.

Hilal b. Hübab devamla şunları söylüyor:

Hüseyin müsibetlere uğrayacağı ve düşmanları tarafından sarılacağı yere vardığında yakın bölgelerde yaşayan birisini Hz. Hüseyin'in yanına getirdiler. Hz. Hüseyin o şahıstan bu yerin ismini sorduğunda Kerbela cevabını aldı. Hüseyin (a.s): "Allah'ın Resulü'nün buyruğu doğrudur. Burası bela ve hüznün yeridir." diye buyurdu. Daha sonra ashabına şöyle buyurdu: "İnin artık, sefer yükümüzü indireceğimiz ve kanlarımızın döküleceği yer burasıdır."

8. HADİS

İbn-i Sa'd "Tabakat-ul Kubra" kitabında Aişe'den şöyle naklediyor: "Resulullah'ın bir gün uyuduğu sırada Hüseyin içeriye girdi ve Resul-ü Ekrem'e doğru yürümeye başladı. Ben O'nu Resulullah'tan uzaklaştırıp işimin başına döndükten sonra Hüseyin tekrar iki alem serverinin yanına yaklaştı. Hz. Muhammed ağlar bir şekilde uyandı. "Niçin ağlıyorsunuz?" diye sorduğumda "Cebrail Hüseyin'in şehit düşeceği yerin toğrağını gösterdi. Allah'ın gazabı onun kanını dökenlere çok şiddetlidir" diye buyurdu. Daha sonra Resulullah elini açtığında (ince kum) toprağı gördüm" Resulullah bana hitaben buyurdu:

"Ey Aişe, varlığım elinde olan Allah'a andolsun ki bu olay beni çok üzüyor. Benden sonra Hüseyin'i ümmetimden hangisi öldürecektir."

Hz. Peygamber'in Aişe'nin evinde bulunduğu zamanlar da Hüseyin'e ağladığı çeşitli senetler ve metinlerle aşağıdaki kaynaklarda anlatılmaktadır.

9. HADİS

Şerif Ebu-I Hüseyin Akiki "Ahbar-u Medine" adlı kitabında Hz. Ali'den şöyle rivayet ediyor.

Resulullah (s.a.a) bir gün bizleri görmek için eve gelmişti. Hazırladığımız yemeği ve Ümm-ü Eymen'in bize gönderdiği bir kâse süt ve bir kap hurmayı da yemek için ortaya bıraktık. Resulullah (s.a.a) yedi, biz de yedik. Daha sonra (yemekten sonra) ben Resul-ü Ekrem'in ellerini yıkadım. Hazret; ellerini başına yüzüne ve sakalına çektikten sonra kible'ye doğru oturdu ve istediği duaları etti. Sonra (yağmur gibi) göz yaşı dökerek kendisini üç defa yere vurdu. Biz yaptığı bu işin sebebini sormaktan korkuyorduk. Bu esnada Hüseyin o Hazret'in sırtına çıktı ve Resulullah tekrar ağlamaya başladı. Hz. Hüseyin (a.s) bu durumu görünce: "Anam, babam sana feda olsun (ya Resulullah) ağlamanızın sebebi nedir? "Babacığım, şimdiye kadar sizde şahit olmadığım bir davranış gördüm" diye sorduğunda Resul-ü Ekrem ona hitaben şöyle buyurdu: "Evladım bugün sizleri ziyaret etmekten o kadar sevinçli oldum ki şimdiye kadar öylesine sevinçli olmamıştım, ama habibim Cebail yanıma gelerek sizlerin ölümünüzü ve ölüm yerlerinizin dağınık olduğunu bana haber verdi; bu haber beni çok üzdü (etkiledi). Allah'tan sizin için hayır ve iyilik niyaz ederim."

Bu hadisi Seyyit Mahmud Şeyhani "Sirat-u Seviyy"de ve Harezmi "Maktel-ül İmam-is Sibti-Şehid" kitabında nakletmişlerdir.

10. HADİS

Ebu'l Kasım Taberani "El Mu'cem-ul Kebir" kitabında iki senetle "Muaz b. Cebel'den şöyle naklediyor:

Resulullah (s.a.a) rengi soluk bir şekilde bizlerin yanına geldi ve buyurdu ki:

"Ben geçmiş ve gelecek bütün insanların ilminin verildiği Muhammed'im. Aranızda olduğum müddetçe bana itaat edin; aranızdan göçtüğümde Allah'ın kitabına sarılın; helalini helal, haramını haram diye bilin. Böyle yaparsanız ölüm sizleri güleryüz ve rahatlıkla karşılar. Benden sonra fitneler karanlık gece parçaları gibi sizlere yüz çevirecektir. İlahi elçilerden (peygamberler ve imamlardan) bir kısmı gittiğinde diğer bir kısmı onların yerini alıyordu, ama bilahere durum değişerek nübüvvetin yerini saltanat aldı.

Allah'ın rahmeti, nübüvveti (ilahi mesajları) olduğu gibi alıp doğru ve sağlam bir şekilde yerine getirenin üzerine olsun.

Ey Muaz, sor ve unutma!

Muaz diyor ki: "Resul-i Ekrem (s.a.a) onları (sultanları) birer birer saymaya başladı. Beşinciye yetiştiğinde buyurdu: "o da Yezit'tir. Allah o'na uğur ve bereket vermesin" sonra gözleri yaşardı ve şöyle devam etti Hüseyin'in şehadetini bana haber verdiler ve onun türbetinden (şehit düştüğü topraktan) bana getirip katilinin de kim olduğunu bana söylediler. Canım elinde olan Allah'a andolsun ki Hüseyin aralarında öldürüldüğü halde onun öldürülmesini önlemeye çalışmayan insanların Allah, göğüsleri ve kalpleri arasına ihtilaf düşürür ve kötülerini onlara musallat eder ve onları tefrikaya düşürür eder." Sonra devamla şöyle buyurdu: "Ah! Ne de teessüf şeydir Al-i muhammedin durumu! Ne kadar ağırdır iş başına getirilecek, azizlerine yetişecek müsibet. Benim evladımı (Hüseyin'i) ve evlatlarını öldürecektir."

Bu hadis "Tarih-u Şam" "Cami-i Kebir" ve Kenz-ül Ummal" C:6'da da nakl olunmuştur. Yine Harezmi bunu "Maktel-us - Sibt-i Şehid" kitabının 160-161. sayfasında Taberani'den nakletmektedir.

11. HADİS

Ahmet İbn-i Hanbel, kendi müsnedinde c.2, s.60-61'de Abdullah b. Neci'den o da babasından şöyle naklediyor:

"Hz Ali (a.s) ile Sıffin savaşına hareket ediyorduk Neyneva denen yere vardığımızda Hz Ali şöyle seslendi: "Ey Eba Abdillan, fırat nehri kenarında sabırlı ol. Ey Eba Abdillan, sabırlı ol."

Neci diyor ki: "Meselenin ne olduğunu sorduğumda Ali (a.s) şöyle buyurdu: "Bir gün Resulullah'ın yanına vardığımda onun ağladığını gördüm ve "Ey Allah'ın peygamber'i sizi birisi kızdırdığından dolayı mı ağlıyor sunuz?" diye sordum. O da şöyle buyurdu: "Hayır Cebrail sen gelmeden biraz önce buradan gitti ve Hüseyin'in fırat nehrinin yanında şehit olacağı haberini bana verdi." Peygamber bana şöyle buyurdu: Cebrail bana "onun (Hüseyin'in) türbetini görmek ister misin?" dediğinde "Evet" dedim. O da elini uzattı ve bana bir avuç toprak verdi. İşte bu yüzden ağladım."

Bu hadis az bir farkla ve muhtelif senetler ile diğer bir çok kaynaklarda da nakledilmiştir. Biz sadece kaynaklardan bir kısmını zikretmekle yetiniyoruz.

Zikrettiğimiz bu hadislerden bir çok sonuçlar elde edebiliriz ki burada onlardan bazılarına değineceğiz:

1- Her şeyden önce Resul-i Ekrem'in (s.a.a) vahiy vasıtasıyla ileride meydana gelecek olaylardan özellikle de Ehl-i Beyt'inin uğrayacağı musibetlerden haberdar olmasıdır ki, bu bütün müslümanlar arasında kesinlik kazanan ve kimsenin tereddüt etmeyeceği bir şeydir.

2- Resul-i Ekrem'in (s.a.a) Ehl-i Beyt'ine ve özellikle Hz. Hüseyin'e (a.s) karşı büyük bir muhabbet, sevgi ve alaka beslediğini ve bu sevginin yakınlık bağlarından ve akrabalık duygularından öte ilahi bir sevgi ve manevi bir alaka olduğunu görüyoruz. Bu gerçeği o hazret muhtelif münasebetlerde defalarca daha net ve açık bir şekilde ortaya koymuş ve Allah'ın emriyle bunu Müslümanlara ilan etmiş ve onlardan da Ehl-i Beyt'ine karşı aynı muamele ve davranışı beklediğini ve peygamberliğinde Müslümanların hidayeti için katlandığı onca zorluklar ve çilelere karşılık olarak sadece Ehl-i Beyt'ini sevmelerini istemiştir (Kur'an-ı Kerim, Şura suresi, ayet: 23)

Bir hadisinde Hz. Ali, Hz. Fatıma Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin'e hitaben şöyle buyurmuştur:

"Ben size düşman olup savaşanlara düşmanım ve sizinle sulh içinde olup sizi sevenleri severim" (Sünen-i Tirmizi Kitab-ül Menakıb, Müstedrek-üs Sahihayn, c:3, s.14.

Hasan ve Hüseyin'in ellerinden tutarak şöyle buyurdu: "Her kim beni, bu ikisini ve bu ikisinin anne ve babasını severse kıyamet günü benim derecemde benimle birlikte olur." (Müsned-i Ahmet c.2, s.77, Sünen-i Tirmizi, Kitab-ül Menakıb, Tarih-i Bağdat c.3, s.287) Resul-i Ekrem yine buyurmuşlardır ki:

"Hasan ve Hüseyin benim dünyadan iki gülümdürler" (Sahih-i Buhari, Bab-u Rahmet-il Veled ve Takbiluhu, Müsned-i Ahmet, c.2, s.85.) ve buyurmuştur:

"Bunlar benim ve kızımın yavrularıdır; Ey Allah, ben bu ikisini (Hasan ve Hüseyin) seviyorum; Sen de onları sev ve onları sevenleri de sev." (Sünen-i Tirmizi, Kitab-ul Menakıb, Hasais-ün Nesai, S. 220).

Bu zikrettiklerimiz bu konuda rivayet edilen yüzlerce hadisten küçük bir örnektir.

3- Bu hadislerden elde edilen diğer bir netice ise şudur ki insanın kendisinin, yakınlarının veya herhangi bir Müslüman ve müminin başına gelen musibetlere ağlaması, hüzünlenmesi caiz hatta bir çok yerlerde müstehap ve nebevi bir sünnettir. Zikrettiğimiz bu mütevatir hadislerin yanı sıra diğer bir çok hadisler ve tarihi parçalar da bunun açık delilleridir. Resulullah'ın amcası Hz. Hamza'ya, amcası oğlu Cafer İbn-i Eb-u Talib oğlu İbrahimle ve... ağlayıp yas tutmasıdır. Burada dikkat edilmesi gereken nokta şudur ki insan karşılaştığı hiç bir musibette ve zorlukta Allah'a rıza ve teslimiyet ruhunu kaybetmemesi ve onun razı olduğu şeylere razı olmasıdır. Yoksa ağlamak hüzünlenmek tabii ve fitri bir şeydir ve Allah'ın insanlara verdiği bir nimettir.

4- Sözü geçen hadislerden elde edilen en mühim sonuç ise şudur ki bu geçen maddede bahsini ettiğimiz konu açısından Hz. İmam Hüseyin (a.s) daha başka bir özellik taşımaktadır. Zira o hazretin şehadetine ağlamanın, yas tutmanın ve o hazretin kendi ve yaranının göreceği müsibetlerin hatıratını zinde tutma ve unutmamaya çalışmanın tamamen ilahi bir şey olduğunu ve her şeyden önce Hak Teala'nın buna teşvik ettiğini ve sonra da bunun defalarca tekrarlanarak nebevi bir sünnet haline geldiğini ve aynı sünnetin Ehl-i Beyt (a.s) tarafından da takip edildiğini görüyoruz. Öte yandan bütün bunların henüz bu büyük müsibetlerin meydana gelmediği bir durumda olduğunu görüyoruz. Acaba o müsibetleri Resulullah (s.a.a) ve Ehl-i Beyt (a.s) gözleriyle görselerdi ne hale kalırlardı? Bunun tasavvuru bile insana oldukça güç gelir.

İşte Ehl-i Beyt (a.s) dostları da peygamberimizin ve Ehl-i Beyt'inin sünnetine uyarak her yıl o hazrete yas merasimleri düzenlemekte ağlamakta ve ağıtlar okumaktadırlar.

Elbette ki bunların yanı sıra bu merasimlerde özellikle Hz. Hüseyin ve yaranının hayatı siresi ve bu ilahi kıyamdaki hedefleri ve bu kıyamdan müslümanların almaları gereken dersler ve öğütler sık-sık anlatılmaktadır. Gerçi söz biraz uzadı ve meselelerden haberdar olan kardeşlerimiz için bu açıklamalar yersizdir, fakat habersiz olan özellikle de kendilerine bu konularda yanlış ve temelsiz bilgiler aktarılan kardeşlerimiz için bu açıklamalar faydalı ve aydınlatıcı olur inşaallah. Allah-u Teala (c.c) cümlemizi Resulullah'ın ve Ehl-i Beytinin sünnetini takip etmekte muvaffak eylesin Amin.

İmam Hüseyin (a.s):

Ümmet Yezid gibi bir yöneticiye müptela olduğu zaman İslam'la vedalaşmak gerek.

Maktel-il Harezmi, c.1, s.185)

Dipnotlar

1- el Füsul-ul Mühimme, s. 154.

2- es-Savaik-ul Muhrika, s. 115, başka bir baskıda, s.190.

3- el-Hasais-ul Kübra c.2, s.125.

4- Kenz-ül Ummal c.6 s. 223. Galiba bu, İslam tarihinde Hüseyin için Rasulullah'ın evinde ilk tutulan yas töreniydi. Dünya o güne kadar daha yeni doğmuş bir çocuğa (Hz. Fatıma'nın oğlu Hz. Hüseyin hariç) ağlanıldığına şahit olmamıştı. Böyle bir durumda olması gereken sevinç yerine üzüntü görülüyor; göz aydınlığı yerine ölüm haberi veriliyor ve öleceği yerin toprağı hediye getiriliyordu. Hz. Hüseyin'in doğum günü, Allah indinde başka bir özellik taşıyordu. Allah bu günü Resulullah'a (s.a.a) ve O'nun tertemiz Ehl-i Beyt'ine hüzünlü ve musibetli bir gün kılmıştır.

1- Zehair-ül Ukba, s. 147.

2- Fusul-ül Mühimme, S. 154.

3- Sirat-üs - Seviyy, s.94.

4- Cevheret-ül Kelam, s.117.

5- Mecma-üz Zevaid c.9, s.118-119

6- Kenz-ül Ummal, C.6, s.223.

7- Müstedrek-üs Sahihayn c.4, s.398.

8- el-Müsannef, c: 12.

1. Mu'cem-ul Kebir: Hz. Hüseyin'in hayatıyla ilgili fasıl.

2- Müsned-i Ahmet, c:6, s:294.

3- Haysemi "el-Mecma" c.9, s:187'de.

4- Sevaik-ul Muhrika, s:115. diğer bir basımda 190.

5- Seyyid Mahmut Medeni, Sirat-üs Seviyyi'de.

6- Tarih-uş Şam

7- Dar-i Kutni "İlel-ül Hadis" c. 5'de.

8- Maktel-ül Hüseyin c.1, s.159.

9- Mecma-üz Zevaid c.9, s.187-188.

10- Süyuti "Hasais" c:2, s.125-126'da.

1- el Müsannef, c:12

2- Tabakat-ı İbn-i Sa'd

3- Müsned-i Ebu Ya'la

4- el Mu'cem-ül Kebir C:1

5- Tarih-uş Şam-ı İbn-i Kesir (el Bidayet-u ve'n Nihaye), C:8, S.119.

6- Maktel-ül İmam-ı Sibte-ş Şehid, C:1, S: 178.

7- Zehair-ul Ukba, S.148.

8- Cami-us Sağir, C:1, S:13.

9- Sevaik-ul Muhrika, S.115.

Ehlibeyt İmamları:

"Bizim dostlarımız, sevinçli günümüzde sevinir, keder ve musibet günümüzde hüzünlenir, matem tutarlar..."

Bugünlerde kulaklarımız bir kez daha Hüseyin ve Zeynep adıyla, Kerbelâ ve Aşura yadıyla çınıyor. Bir kez daha hüzünleniyor kalplerimiz; bir kez daha boşalıyor gözlerimizden göz yaşları. Neden acaba? Niye ağlıyoruz? Neye ağlıyoruz? Neden üzülmüyoruz? Neye üzülmüyoruz? Kimdir Hüseyin? Kimdir Zeynep? Nedir Aşura ve neresidir Kerbela?

Kâinat efendisi, Seyyid'ul-Enbiya, Resul-i Kibriya'nın göz nuru, Emir'ül-Müminin Aliyy'el-Murtaza'nın ciğerpare, dünya kadınlarının efendisi Hz. Fatıma'nın canı, ruhudur Hüseyin. Nübüvvet ve risalet bağının şah gülü, kızıl gülü, imamet ve velayet semasının üçüncü yıldızı, parlak yıldızı, kızıl yıldızı; özgür insanların önderi, örneği, hakikat yolcularının kiblesi, insanlık muallimi, izzet, adalet ve hürriyet öğretmeni, sevgi ve saadet rehberi, ubudiyyet ve irfanın en büyük üstadı, aşk ve şehadet öncüsü, aşık gönüllerin aşkı, hazin sevdası.

Evet, biz böyle bir insanüstü insana ağlıyoruz, Hüseyin'e ağlıyoruz, Resulullah'ın daha ilk dünyaya geldiği sırada göz yaşlarına boğduğu Hüseyin'e, omuzlarında büyütüp "Hüseyin bendendir, ben de Hüseyin'denim" dediği Hüseyin'e. Evet biz Hüseyin'e ağlıyoruz, mazlumiye ağlıyoruz, yalnızlığa ağlıyoruz, faziletlerin yalnızlığına, hak ve hakikatin yalnızlığına, İslam'ın, Kur'an'ın, Resulullah'ın yalnızlığına, Ehlibeyti'nin, evlatlarının yalnızlığına, aslanların, yiğitlerin al kanlar içinde yatmasına, zincirlere vurulmasına; çakalların, çapulcuların baş tacı edilmesine ağlıyoruz.

Evet, biz Hüseyin'in, yani bütün enbiyanın şahadetine ağlıyoruz. Hüseyin'in, yani Resulullah'ın şahadetine ağlıyoruz. Hüseyin'in, yani Ali'nin şahadetine ağlıyoruz. Hüseyin'in, yani Fatıma'nın şahadetine ağlıyoruz. Hüseyin'in, yani Hasan-ı Mücteba'nın şahadetine ağlıyoruz. Hüseyin'in yani bütün Ehlibeyt'in şahadetine ağlıyoruz. Zira Hüseyin, bütün enbiyanın varisi, Resulullah'ın vasisi, bütün evliyanın zübdesidir. Evet, Kerbela'da Hüseyin'i şehit edenler, bütün enbiya ve evliyayı şehit ettiler aslında.

Peki kimdir tarihin bu en korkunç cinayetini işleyen zalimler, caniler?

Nurdan kaçan yarasalar, Bedir ve Uhudların, Hendek, Hayber ve Huneynlerin intikamı hırsıyla kavrulan, Hz. Hamza'nın ciğerleriyle yüreklerini serinletemeyen nübüvvet ve velayetin, hak ve hakikatin yeminli düşmanları. Onlar ki, sultanı razı etme pahasına Rahman'ı gazaplandırdılar;

Resulün bağrını kanla doldurdular. Evet Sıffin'de Ali'den öçlerini tam alamayan, yıllarca minberlerde, kürsülerde, hutbelerde Allah'ın velisine okudukları lânetten teselli bulmayan şeytan hizbi, bilahare Ali'nin oğlundan acılarını çıkarmaya çalıştılar; hiçbir vahşilik ve gaddarlıktan çekinmeden; hem de İslam adına, Peygamber adına ve hilafet sancağı altında!

Yine Zeyneb'i anıyoruz, o efsane kadını, o kahramanı, o Haydar-ı Kerrar kızını; o ikinci Zehra'yı, o şecaat, cesaret, sabır ve rıza abidesi, o iffet ve takva timsalini; o Kerbela elçisini, o izzet elçisini anıyoruz. Onun musibetlerine ağlıyoruz; yalnızlığına ağlıyoruz. Onu henüz hakkıyla tanıyamadığımıza ağlıyoruz.

Alemdar-ı Kerbela, tevhid cephesinin sancaktarı, susuzların sakisi Ebulfazl'il-Abbas'ı yad ediyoruz. Onun imanına, hamiyetine, şecaat ve cesaretine gıpta ediyor, mazlumiyetine ağlıyoruz.

O ki aziz kardeşi Hüseyin için o kadar önemli ve değerliydi ki şehadeti sırasında başka hiçbir şehit hakkında söylemediği sözü onun hakkında söyledi; elini beline koyarak şöyle haykırdı mazlumların efendisi: "İşte şimdi belim büküldü kardeşim!"

Bugünlerde Hüseyin'in yiğit yavrusu Ali Ekberin'i bir kez daha dile getiriyor, minnetle anıyoruz, o ki siması Peygamber siması, ahlâkı Peygamber ahlâkıydı, Hüseyin ondan alıyordu Peygamber kokusunu.

Evet, Hüseyin'in en küçük askeri, altı aylık fedaisi, Ali Asker'ini bağrımız yanarak anıyor, Hüseyin'in mazlumiyetine göz yaşı döküyor, Allah düşmanlarını, Peygamber düşmanlarını,

Hüseyin ve Ehlibeyt düşmanlarını top-yekun bir kez daha lânetliyor ve Allah'ın Resulüne olan kadirşinaslık borcumuzu ödüyor; tevelli ve teberri görevimizi ifa etmeye çalışıyoruz.

Bugünlerde Hüseyin'in vefa ve sadakat, fedakârlık ve cesaret, iman ve itaat timsali olan yarenini, ashabını anıyoruz, tarih yaşadıkça yaşayacak olan o 72 ölümsüz Kerbela şehidini, onlar ki Emevî ordusu diye tanınan, insanlıktan bihaber 30 bin vahşiler yığına karşı en çetin şartlarda, kanlarının son damlasına kadar, kahramanca, mertçe, mümince savaşıp Peygamber evladını, Ehlibeyt'in nurlu yolunu savundular ve böylece en büyük fedakârlık ve vefa örneği ve öğretmeni olarak tarihe geçtiler.

"Sadıklar böyle vefa gösterir serverine;

Bir canın yerine bin car verir rehberine."

Evet, yine Kerbela'yı anıyoruz; o, tarihin en büyük bela, musibet, imtihan, irfan ve aşk çölünü. Arz kadar geniş, hak-batıl çizgisi kadar uzun bir çöl... Sadıkların meydanı, aşkların destanı ve kızıl laleler gülistanı... Kerbela...

Ve... Aşura... insanlık tarihini kendinde özetleyen; şehadet günü, şehitler günü, mustaz'aflar, mazlumlar günü... Kanın kılıca galebe günü... Hakkın en parlak, en muhteşem, batılın ise en karanlık, en kara sayfası... Evet Aşura'yı anıyoruz...

Evet, Hüseyin'i unutmamak, Hüseyin'in mektebini unutmamak demektir; çizgisini yaşatmak demektir. Kerbela'yı ve Aşura'yı zinde tutmak, Kerbelâî ve Aşurâî değerleri ihya etmek demektir. Hüseyin'e ağlamak, Hüseyin'in temsil ettiği bütün güzellikleri, değerleri sevmek, sahiplenmektir. Karşı çıktığı bütün çirkinliklere, zulüm ve gaddarlığa, insanlık dışı bütün eylem ve söyleme isyandır, nefret ve lânettir.

Resul ve Ehlibeyti'ne gönül veren hakikat sevdalıları, elinizdeki bu mütevazı çalışmada sizlere "Ölümsüz Kerbela Destanı'ndan tarihe geçen ve tarih yaşadıkça parlayacak ve insanlığa ışık tutacak "iman", "izzet" ve "hürriyet" tablolarından bir demet seçerek sizlere takdim ediyoruz. Allah yar ve yardımcınız olsun ve sırat-ı müstakimi en mükemmel şekliyle temsil eden Hüseyinî çizgiden bizleri ayırmasın. Amin!

1- Peygamber yadigarı İmam Hüseyin (a.s):

"Ey insanlar! Allah'ın Resulü (s.a.a) şöyle buyurmuştur: Kim Allah'ın haram ettiğini helal kılan; onun ahdini bozan; Resulullah'ın sünnetine muhalefet eden, Allah'ın kulları arasında günah ve zulüm ile amel eden zalim bir sultanı görür ve ameli veya sözü ile ona karşı çıkmazsa, onu da o zalimin girdiği yere (cehenneme) sokmak Allah'ın üzerine bir haktır."

Hiç şüphesiz şu "Benî Ümeyye" zümresi şeytanın itaatine girip Allah'ın itaatini terk etmişlerdir. Beytülmale tecavüz edip Allah'ın haramını helal ve helalini haram saymışlardır. Ben (Müslümanların rehberliğine ve bu bozulmuş durumunu düzeltmek için kıyam etmeğe) başkalarından daha layığım..."[1]

2- İmam Hüseyin (a.s): "Yezid şarap içen, haksız yere adam öldüren, açık bir şekilde fık-u fücür ve haram işleyen birisidir. Benim gibi birisi Yezid gibi birisine asla biat etmez..."[2]

3- İmam Hüseyin (a.s): "Ümmet Yezid gibi bir yöneticiye müptela olduğu zaman İslam'a elveda demek gerekir..."[3]

4- İmam Hüseyin (a.s): "Eğer dünyada (benim için) bir sığınak ve gidecek bir yer kalmasa dahi yine de Yezid b. Muaviye ile biat etmem..."[4]

5- İmam Hüseyin (a.s): "Ben azgınlık veya makam hırsı veya fesat çıkarıp zulüm etmek için kıyam etmedim. Ben ceddimin ümmetini islah etmek, iyiliği emredip, kötülükten nehy etmek ve ceddin (Resulullah'ın) ve babam Ali b. Ebu Talib'in çizgisinde yürümek için kıyam ettim..."[5]

6- İmam Hüseyin (a.s): "Ben sizi Allah'ın kitabına ve Peygamberinin sünnetine davet ediyorum. Hiç şüphesiz sünnet öldürülmüş ve bid'at diriltirmiştir. Eğer sözümü dinlerseniz ben sizi saadet ve doğruluğa hidayet ederim..."[6]

7- İmam Hüseyin (a.s): "Andolsun ki gerçek imam ve önder, Allah'ın kitabına amel eden, adalet ölçülerine uygun hareket eden, hakka teslim olan ve kendisini Allah'a adayan kimsedir..."[7]

8- İmam Hüseyin (a.s) Peygamberin (s.a.a) mezarı başında: "Allah'ım hiç şüphesiz ben iyiliği seviyor ve kötülükten nefret ediyorum. Ey Celal ve ikram sahibi (Allah), bu türbenin ve onda yatanın hürmetine benim için ancak kendi ve Resulünün rızası olan şeyi seç..."[8]

9- İmam Hüseyin (a.s): "Allah'ın rızası biz Ehlibeyt'in rızasıdır. (Biz ancak Allah'ın razı olduğu şeye razı oluruz); onun verdiği bela ve imtihana sabrederiz ve O da bize sabredenlerin mükâfatını verecektir..."[9]

10- İmam Hüseyin (a.s): "Allah'a andolsun ki ben bizim için en hayırlı olanın Allah'ın bize istediği şey olduğunu ümit ediyorum, ister şehit olalım, ister muzaffer..."[10]

11- İmam Hüseyin (a.s): "Kim bizim (hedefimiz) uğruna canını feda etmek istiyor ve Allah'a kavuşmayı kendisine sükunet vesilesi olarak görüyorsa, bizimle birlikte yola çıksın..."[11]

12- İmam Hüseyin (a.s) bir şiirinde:

"Eğer bedenler ölüm için yaratılmış ise,

kişinin Allah yolunda kılıçla öldürülmesi en güzel şeydir."[12]

13- İmam Hüseyin (a.s): "İzzetli bir şekilde ölmek, zilletle yaşamaktan daha iyidir."[13]

14- İmam Hüseyin (a.s): "Allah'a andolsun ki, kendimi zillet ve alçaklığa asla teslim etmeyeceğim."[14]

15- İmam Hüseyin (a.s): "Hiç şüphesiz ben (Allah yolunda) ölmeyi saadet ve zalimlerle birlikte yaşamayı ise zillet ve bedbahtlık olarak görüyorum."[15]

16- İmam Hüseyin (a.s): "Hak üzere amel edilmediğini, batıldan kaçınılmadığını görmüyor musunuz? Böylesi bir durumda mümin birisi haklı olarak Allah'a kavuşmayı (şehit olmayı) arzu eder."[16]

17- İmam Hüseyin (a.s): "İnsanlar dünya kuludur; din ise dillerine dolaşıp durur. Dinin sayesinde geçimleri iyi olduğu müddetçe, onun etrafında bulunurlar; ama zorluklarla imtihan

edildiklerinde ise gerçek dindarlar azalır."[17]

18- İmam Hüseyin (a.s): "Allah'ım sen biliyorsun ki bizim (kıyamımız), ne bir saltanata erişmek içindi, ne de bir dünya malını elde etmek. Biz senin dininin nişanelerini aşkar edip beldelerinde ıslah etmek, mazlum kullarının emniyetini sağlamak için ve farizalarına, sünnetlerine ve hükümlerine amel edilsin diye kıyam ettik..."[18]

19- İmam Hüseyin (a.s): "(Ey Benî Ümeyye ordusu) Şeytan size musallat olmuş ve yüce Allah'ın zikrini size unutturmuş. Yazıklar olsun size ve hedeflediğiniz şeylere."[19]

20- İmam Hüseyin (a.s): "(Ey Benî Ümeyye ordusu) Sizler top-yekun bana muhalefet edip sözümü dinlemiyorsunuz. Zira hiç şüphesiz elde ettiğiniz haram bahşişler ve karnınızı dolduran haramlardan dolayı Allah kalplerinizi mühürlemiştir."[20]

21- İmam Hüseyin (a.s): "İnsanları razı etmek için Allah'ı gazaplandıran bir millet, asla felaha kavuşmaz."[21]

22- İmam Hüseyin (a.s): "Zina zade oğlu zina zade (İbn-i Ziyad), beni iki şey arasında muhayyer kılmıştır. Ya kılıç, ya da zillet! (Ya savaşıp ölmek, ya da biat edip zillete boyun eğmek) Heyhat! Zillet bizden uzaktır. Buna ne Allah razı olur, ne Resulü, ne müminler, ne de (bizi büyüten) temiz ve tathir kucaklar."[22]

23- İmam Hüseyin (a.s): Hayır! Allah'a andolsun ki, hiçbir zaman zelil birisi gibi size el vermeyeceğim ve köleler gibi kaçmayacağım."[23]

24- İmam Hüseyin (a.s): "Allah'a andolsun ki kanıma boyanmış bir şekilde Allah'a kavuşuncaya kadar onların (Yezid ve âvânesinin) hiçbir davetine icabet etmeyeceğim."[24]

25- İmam Hüseyin (a.s): "Ben ölümden korkan birisi değilim. İzzete kavuşma ve hakkı ihya etme yolunda ölüm, ne kadar da kolaydır. İzzete kavuşma yolunda ölüm ebedi bir hayattır. Zilletle yaşamaksa hayatsı bir ölümdür. Beni ölümle mi korkutuyorsun? Heyhat! Okun hedefinden şaşmış, yanlış zanna kapılmışsın. Benim ölümden korkum yoktur. Benim nefsim ölüm korkusuyla zillete boyun eğmeği kabul etmekten daha büyüktür ve himmet ve hamiiyetim bu gibi şeylerden çok daha yücedir. Beni öldürmekten başka bir şeye gücünüz yeter mi? O hâlde

merhabalar olsun Allah yolunda ölüme. Sizin benim azamet, izzet ve şerefimi yok etmeye asla gücünüz yetmez..."[25]

26- İmam Hüseyin (a.s): "Ey Ebu Süfyan oğullarının takipçileri, eğer dininiz yoksa ve ahiret gününe inanmıyorsanız, en azından bu dünyanızda özgür insanlar olun."[26]

27- İmam Hüseyin (a.s): "(Bütün) bu başıma gelen bela ve musibetlerin (tahammülünü) bana kolaylaştıran, Allah'ın bunları görmesi ve bunlara şahit olmasıdır."[27]

28- İmam Hüseyin'in (a.s) savaş meydanında okuduğu şiir:

"Ben Ali oğlu Hüseyin'im;

Düşmana karşı eğilmemedir yeminim.

Ailesini savunuyorum babam (Haydar'ın)

Can feda ediyorum dinine Peygamberin."[28]

29- Benî Ümeyye ordusunun komutanı Ömer b. Sa'd: "Allah'a andolsun ki Hüseyin teslim olmayacaktır. Çünkü babasının ruhu onun bedenindedir."[29]

30- İmam Hüseyin (a.s): "Hiç şüphesiz ben, kendi ashap ve yarenlerimden daha vefalı ve hayırlısını ve kendi ehlibeytimden daha iyi ve şefkatlisini görmedim."[30]

31- İmam Hüseyin (a.s): "Allah'a hamd olsun ben ashabımı imtihan ettim; onların hepsini sebatlı, cesur, sağlam ve aslan gibi kükreyen insanlar olarak gördüm. Onlar benim hedeflerim doğrultusunda ölmeye süt emer bir çocuğun annesinin göğsüne olan düşkünlüğünden daha çok düşkün ve aşıktırlar."[31]

32- İmam Hüseyin (a.s): "Ey değerli insanların oğulları ölüm sizi zorluk ve belalardan geçirip geniş cennete ve ebedi nimetlere ulaştıracak bir köprüdür. Sizden hanginiz bir zindandan bir saraya geçmek istemez?! Sizin düşmanlarınız için ise ölüm bir saraydan bir zindana ve azaba geçiş gibidir.

Babam (Ali) Resulullah'tan bana şöyle nakletti: "Hiç şüphesiz dünya müminin zindanı ve kâfirin cennetidir." Öyleyse ölüm o (müminleri) cennetlerine ve o (kâfirleri) cehennemine götüren bir köprüdür. Evet ne bana yalan söylenmiştir, ne de ben yalan söylüyorum."[32]

33- Aşura akşamı düşman ordusu savaş naralarıyla Hz. Hüseyin'in (a.s) çadırlarını sarınca, İmam (a.s) kardeşi Hz. Ebulfazl'ı görevlendirerek ona şöyle buyurdu: "Ey kardeşim dön ve onları savaşı yarına kadar erteleyip bu gece bize mühlet vermeleri için ikna et ki bu geceyi Rabbimize namaz ve dua ile geçirip istiğfar edelim. Çünkü Rabbim biliyor ki ben namaz kılmayı, Kur'an okumayı ve çok dua ve istiğfar etmeyi seviyorum."[33]

34- İmam Hüseyin'in (a.s) yareninden Züheyir b. İbn-i Kayn, Hz. Hüseyin'in (a.s) "Ben sizi serbest bırakıyorum gidebilirsiniz" sözüne karşı şu cevabı vermiştir: "Ey Hüseyin, Allah'a andolsun ki ben isterim ki bin defada olsa öldürölüp dirileyim ve bu vesile ile Allah (a.c) senden ve Ehlibeytinden olan şu gençlerden ölümü uzaklaştırsın."[34]

35- Aynı söze karşılık olarak İmamın bir diğer sahabisi olan Müslim İbn-i Avsece şöyle buyurmuştur: "Vallahi, eğer öldürüleceğimi sonra diriltilip tekrar öldürüleceğimi, sonra yakılıp savrulacağımı ve bu işin yetmiş defa tekrarlanacağını bilsem dahi yine de son nefesime kadar senden ayrılmam, oysa ki bu bir ölümdür, sonra ardından büyük ve sonsuz bir keramet ve saadete kavuşacağım."[35]

36- Ashabından bir diğerinin (Muhammed b. Beşir el-Hadrani) cevabı ise şöyle olmuştur: "Vahşi hayvanlara yem olayım, eğer senden ayrılırsam."[36]

37- İmam Hüseyin'in (a.s) büyük oğlu Hz. Ali Ekber: "Hak yolunda olduğumuz için ölümden asla korkumuz yoktur."[37]

38- İmam Hüseyin'in (a.s) yeğeni (Hz. Hasan'ın -a.s- oğlu) Hz. Kasım, amcasının "Ölümü nasıl görüyorsun?" sorusuna şöyle cevap vermiştir: "Ölüm bana göre baldan da daha tatlıdır amcacığım!"[38]

39- Ehlibeyt İmamlarından nakledilen Hz. Hüseyin'in (a.s) ziyaretinde şu cümleler yer almaktadır. "Ey Hüseyin, düşmanların savaşı başlattılar, ama sen facirlerin askerlerine darbeler vurdun; toz duman içinde onlara saldırdın, elinde Zülfıkar kılıcıyla, baban Ali gibi savaşıyordun.

Düşman seni bu şekilde direnişli ve korkusuz görünce, karşında hileler kurmaya ve namertçe savaşmaya başladı..."[39]

40- Benî Ümeyye askerlerinden birisi şöyle diyor: "Allah'a hamd olsun ki, evlatlarını, Ehlibeytini ve ashabını şehid verdiği hâlde, İmam Hüseyin (a.s) kadar direnişli, kalbi güçlü ve cesur birisini görmedim. Vallahi ne ondan önce, ne de ondan sonra onun gibi birisini asla görmedim."[40]

41- Yine Hz. Hüseyin (a.s) hakkında şöyle nakledilmiştir: "Savaş meydanında, otuz bini aşkın düşman askerleri, Hz. Hüseyin'in (a.s) saldırıya geçtiğinde önünden çekirge sürüsü gibi dağılıp kaçıyorlardı."[41]

42- Yine tarihlerde şöyle nakledilmiştir: "İmam Hüseyin (a.s) Aşura günü düşman ile savaşarak onlardan yaralıların dışında 1900 kişiyi öldürüp cehenneme gönderdi. Bunu gören Ömer b. Sa'd (l.a) kendi askerlerine şöyle seslendi: "Yazıklar olsun size! Siz kiminle savaştığınızı biliyor musunuz?!!! Bu Arapların katilinin oğludur; onunla bu şekilde savaşamazsınız; etrafını sararak her taraftan ona saldırın." Bu emrin üzerine dört bin asker İmam (a.s)'a ok yağdırmaya başladılar..."[42]

43- İmam Bakır (a.s) İmam Hüseyin'in (a.s) mübarek vücuduna isabet eden darbe ve yaralar hakkında şöyle buyurmuştur:

"İmam Hüseyin'in (a.s) bedenine üç yüz yirmi küsur mızrak, kılıç ve ok yarası değmişti."

Üç yüz altmış ok yaralarının dışında 330 ve bilahare 1900'e kadar yara sayısı zikreden rivayetler mevcuttur. Mübarek vücuduna o kadar ok saplanmıştı ki bakıldığında kirpi görüntüsü veriyordu.

Rivayetler bütün okların vücudun ön kısmına isabet ettiğini söylemektedir. (Zira İmam (a.s) sırtını asla düşmana dönmemişti!)[43]

44- Benî Ümeyye askerlerinden birisi şöyle demiştir:

"İmam Hüseyin (a.s) atından yere düşüp şehadet anı yakınlaştığı zaman onun yanına gittim. Allah'a andolsun ki kanına boyandığı hâlde ondan daha güzel ve yüzü nurlu olan birisini asla görmedim; öyle ki yüzünün nuru ve güzelliği onun şehadetini düşünmeyi bana unutturdu."[44]

45- Yine Benî Ümeyye ordusundan bir diğeri şöyle nakletmiştir:

"Aşura günü İmam Hüseyin'in (a.s) ashap ve yareni ellerinde kılıç, aslanlar gibi kükreyip bize öyle saldırıyorlardı ki atlıların bir sağ kolunu ezip dağıtıyorlardı, bir sol kolunu. Kendilerini ölüme atıyorlardı adeta. Ne eman kabul ediyorlardı, ne dünya malına rağbet gösteriyorlardı. Onları ölüm havuzlarına dalmaktan önleyecek hiç bir şey yoktu. Eğer biraz daha onlara fırsat verir, önlerini almasaydık ordunun hepsini yok ederlerdi."[45]

46- Kerbela sancaktarı Hz. Ebulfazl'il-Abbas (a.s) meydanda savaşırken mübarek kolu pusu kurularak haince kesildiğinde o hâliyle şöyle haykırdı düşmana:

"Gerçi kesti zalimler sağ kolumu vallahi

Himaye edeceğim ben dinimi daima

Savunacağım Tahir emin Resul oğlunu

Sadık kalacağım ben o sadık imamıma"[46]

47- Haydar-ı Kerrar oğlu Ebulfazl sol kolu kesildiğinde ise şu recezi okuyordu:

"Ey nefis kafirlerden korkma sen

Müjde olsun sana Cebbar Allah'ın nimetine kavuşmak

Seçilmiş kainat sevreri Peygamber ile birlikte olmak

Zalimler kestiler zulm ile sol kolumu da

Ya Rabbi, tattır onlara sen cehennem ateşinin hararetini"[47]

48- İmam Hüseyin (a.s) büyük oğlu Ali Ekber'i savaş meydanına gönderirken ardından ellerini kaldırarak şöyle dua etti: "Allah'ım sen şahit ol; öyle bir genç onların karşısına çıktı ki hem yaratılış, hem ahlâk, hem de konuşma açısından Peygamberine çok benzeyen kimseydi. Biz

Peygamberini arzuladığımız zaman onun yüzüne bakardık..."[48]

49- Hz. Ali Ekber meydanda savaştığı zaman şöyle recez okuyordu:

"Ben Hüseyin b. Ali oğlu Ali (Ekber)'im

Beytullah'a andolsun ki Peygambere biz daha yakınız.

Vallahi zina zade bize hüküm süremez.

Kılıç çalıp babamı savunacağım

Haşimî ve Alevî bir gencin darbelerini indireceğim size."[49]

50- Hz. Zeynep Ziyad'ın "Allah'a hamdolsun ki sizi rezil etti ve yalanınızı ortaya çıkardı." sözüne karşılık şöyle buyurdu: "Ancak fasık kimse rezil olur ve facir kimse yalan söyler; o da bizden başkasıdır.

İbn-i Ziyad tekrar dönüp "Allah'ın kardeşine yaptığını nasıl buldun?" deyince Hz. Zeynep şu cevabı verdi:

"Ben güzellikten başka hiç bir şey görmedim. Onlar Allah'ın kendileri için şهادeti mukadder kıldığı kimselerdir. Evet onlar ebedi yataklarına koştular. Ancak çok geçmeden Allah seni ve onları bir araya getirecek ve seninle hesaplaşacaklar; işte o zaman kötü akıbetin kime ait olduğunu göreceksin. Anan sana ağlasın ey (fahişe) Mercane oğlu!"[50]

51- İmam Zeynelabidin (a.s) kendisini ölüm ile tehdit eden İbn-i Ziyad'a şöyle buyurdu: "Ey İbn-i Ziyad beni ölümle mi tehdit ediyorsun. Bilmez misin öldürölmek bizim adetimizdir ve şهادet bizim yüceliğimizdir."[51]

52- İmam Zeynelabidin'in (a.s) Kufe'de okuduğı hutbeden: "Ey İnsanlar! Beni tanıyan tanıyor, tanımayan ise tanıtıyorum kendimi. Ben Ali b. Ebu Talip oğlu Ali b. Hüseyin'im! Ben hürmeti ayaklar altına alınan, nimeti zorla gasp edilen ve Ehlibeyt'i esir edilenin oğluyum. Ben Fırat kenarında hiçbir suçu olmadan başı kesilenin oğluyum. Ben eziyet ve işkence ile şehit edilen

kimsenin oğluyum. Ve bu iftihar olarak bize yeter..."[52]

53- İmam Zeynelâbidin'in (a.s) Şam'da Melun Yezid'in Önünde Okuduğu Hutbe:

"Ey insanlar, bize altı şey ihsan edilmiş ve yedi şey sebebiyle de üstün kılınmışız. Bize ilim, hilim, cömertlik, fesahat, cesaret ve müminlerin kalbinde (bize karşı) bir sevgi verilmiştir.

Üstünlük sebebimiz ise şunlardır: Allah'ın seçkin Peygamberi Muhammed (s.a.a) bizdendir. Doğru sözlü kimse (Ali -a.s-) de bizdendir, Cafer-i Tayyar bizdendir. Allah ve Resulünün arslanı (Hamza) bizdendir. Cennet gençlerinin efendisi olan bu ümmetin (Peygamberinin) iki torunu (Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin -a.s-) da bizdendir. Hakeza Deccal'ı öldürecek olan Mehdi de bizdendir.

Ey insanlar, beni tanıyan tanıyor, tanımayanlara da hasap ve nesebimi açıklıyorum.

Ey insanlar, ben Mekke ve Minâ'nın oğluyum. Ben Zemzem ve Safa'nın oğluyum.

Ben Hacer'ül-Esved'i ridasıyla yerine bırakan kimsenin oğluyum.

Ben izar ve ridasına bürünen en hayırlı kimsenin oğluyum. Ben tavaf ve sa'y eden, hacca gidip telbiye söyleyen en hayırlı kimsenin oğluyum.

Ben Burak'a bindirilen ve Cibril'in Sidret'ül-Müntehâ'ya götürdüğü kimsenin oğluyum. Öyle ki, yakınlığı iki yay kadar oldu veya daha da yakınlaştı.

Ben gök melekleriyle namaz kılan kimsenin oğluyum.

Ben Celil olan Allah'ın vahyettiği her şeyi, kendisine vahyettiği kimsenin oğluyum.

Ben Bedir ve Huneyn'de Resulullah'ın yanında yer alıp savaşan ve bir an olsun Allah'ı inkâr etmeyen kimsenin oğluyum. Ben müminlerin sâlihinin, nebilerin varisinin, Müslümanların rehberinin, mücahidlerin nurunun, Nâkisin (Cemel ehli), Kâsitin (Muaviye ve taraftarları) ve Mârikin (Nehrevan haricileri) ile savaşp onları öldürenin ve hizipleri (Hendek savaşında İslam ve Müslümanları yok etme amacıyla bir araya toplanan müşrikleri) dağıtan kimsenin oğluyum.

Ben, bütün Müslümanların en cesur ve yiğidinin oğluyum. O Hasan ve Hüseyin'in babası Ali b. Ebu Talip'tir.

Ben Fâtımat'üz-Zehrâ ve Seyyidet'un-Nisâ'nın (kadınların efendisinin) oğluyum. Ben Hatice-i Kübrâ'nın oğluyum.

Ben kanına boyanan kimsenin oğluyum. Ben Kerbelâ kurbanının oğluyum. Ben kendisi için cinlerin karanlıklarda ağladığı ve kuşların gökte ağıt yaktığı kimsenin oğluyum."

İmam Seccâd'ın (a.s) okuduğu hutbe mecliste bulunanlarda büyük bir inkılâp ve tepki uyandırdı, tüm meclis yasa boğuldu, ağlayıp sızlama feryatları yükseldi.

Yezid oradakilerin heyecan ve gazap ile karışık pişmanlık durumlarını görünce can ve makamı hususunda paniğe kapıldı. Bu yüzden İmam Zeynelâbidin'in sözünü bastırabilmek için ezan vakti geldiğinden müezzine ezan okumasını söyledi. Ama artık geç kalmıştı. Kendisinin de tahmin ettiği gibi Kerbelâ kıyamının cesur ve bilgin sözcüsü İmam Zeynelâbidin (a.s), Yezid'in gerçek çehresini halka tanıttirmedikçe minberden aşağı inmeyecekti. Bu yüzden müezzin "Allah-u Ekber" deyince İmam Seccâd (a.s), "Allah'tan başka büyük bir şey yoktur." dedi. Müezzin, "Şehadet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur." deyince de İmam Seccâd, "Saçım, derim, etim, kanım, beynim ve kemiğim de buna şehadet etmektedir." dedi. Müezzin, "Şehadet ederim ki Muhammed Allah'ın kulu ve Resulüdür." deyince de İmam Seccâd, müezzine hitaben şöyle dedi: "Allah aşkına bir dakika sus da ben Yezid ile konuşayım." Daha sonra Yezid'e dönerek şöyle dedi:

"Bu aziz ve kerim olan Resulullah, benim mi yoksa senin mi ceddindir? Eğer 'benim ceddimdir.' Dersen, buradakiler ve tüm insanlar senin yalan söylediğini bilecekler; benim ceddim olduğunu söylersen, o halde niye babamı haksız yere, zulüm ve düşmanlık üzere öldürdün, malını yağmaladın, kadınlarını esir ettin. Kıyamet gününde eyvahlar olsun sana, ceddin sana düşman olacaktır." [53]

54- İmam Zeynelâbidin'in (a.s) Medine Halkına Yaptığı Konuşma:

"Hamd alemlerin rabbi, ceza gününün sahibi, tüm mahlukatı yaratan Allah'a mahsustur. Öyle bir Allah ki (vücudî mertebe açısından) mahlukatından uzaklaştı da göklerin en üstünü (kemal

yüceliklerini) istila etti. (Varlığa kayyumiyet açısından da) mahlukatına yaklaştı da fısıldaşmalara bile şahit oldu.

Allah'a büyük işler, olaylar, acı facialar, yakıcı dertler, büyük tatsızlıklar ve can çıkartıcı musibetler karşısında hamd-u senâda bulunuyorum.

Ey insanlar, hamd olsun Allah'a ki, bizleri İslam'ı savunmak yolunda büyük belalara duçar kıldı. İmam Hüseyin ve ehlibeyti şehadete ulaştılar. Kadın ve kızları esir edildiler. Onun başını mızrağın başına geçirerek şehir şehir gezdirdiler. Bu, tarihte eşi olmayan acı bir olaydır.

Ey insanlar, hanginiz İmam Hüseyin'in (a.s) şehadetinden sonra sevinecek, mutlu olacaksınız? Hangi kalp onun için mahzun olmayacak? Hangi göz ona ağlamayacak? Halbuki onun şehadetine yedi kat gök, dalgalı denizler, tüm yeryüzü, ağaçlar, denizlerdeki balıklar, Allah'ın mukarreb melekleri ve tüm gök sakinleri ağladılar.

Ey insanlar, bizlere Müslüman olmayan esirler gibi davrandılar. Halbuki hiçbir suçumuz da yoktu. Bize geçmişlerimizden hiç birine davranılmadığı bir şekilde davrandılar. Allah'a andolsun ki, eğer Peygamber bizi sevmeleri yerine düşmanlık etmelerini tavsiye etseydi, bizlere bundan daha kötüsünü yapmazlardı."

Daha sonra İmam "İnna lillah ve inna ileyhi raciun" ayetini okuyarak şöyle buyurdu: "Biz bu acı ve büyük musibet karşısında Allah'tan yardım diliyoruz. Zira O aziz ve intikam alıcıdır." [54]

55- Hz. Hüseyin (a.s) kızı Fatıma b. Hüseyin'in Kufe'de halka hitaben okuduğu hutbenin bir bölümü:

"Alemlerin rabbi Allah'a hamdolsun; o ki ilkimizin sonunu şehadet ve mağfaret ile hatmetti, sonumuzun sonunu ise şehadet ve rahmetle Allah'tan istiyoruz ki onların sevabını tekmi etsin ve artırsın. Bize de onların yolunu en güzel şekilde devam ettirmeyi nasip buyursun. Hiç şüphesiz o merhametli ve şefkatlidir. Allah bize yeterli ve o ne güzel vekildir." [55]

56- Hz. Zeyneb'in Şam'da Yezid'in karşısında okuduğu hutbe: "Allah'a hamd-ü sena ve Resulüne salat-u selamdan sonra şu ayeti okudu: "Sonra kötülük yapanların uğradıkları son, Allah'ın ayetlerini yalanlamaları dolayısıyla çok kötü oldu!" [56]

Sonra şöyle devam etti: "Ey Yezid, esir olarak şehir şehir dolaştırılmakla bu geniş yeryüzünü ve bu fezayı bize dar ettiğini, bizi Allah katında hor ve zelil, kendini de yücelttiğini ve bu olayların da senin yüce makamından olduğunu mu sanırsın ki böyle övünüp seviniyorsun? Dünyayı abat ettiğin, şenlendirdiğin için çok mu mutlusun? Her şeyin istediğin gibi gerçekleşmesine ve saltanatı ele geçirmene çok mu seviniyorsun? Yavaş ol, yavaş ol! Allah'ın "O küfre sapanlar, kendilerine tanıdığımız süreyi, sakın kendileri için hayırlı sanmasınlar; biz onlara, ancak günahları daha da artsın diye süre vermekteyiz. Onlar için aşağılayıcı bir azap vardır."[57] buyurduğunu unuttun mu yoksa?

Ey (Mekke fethi sonrasında Peygamber tarafından) azat edilenlerin oğlu, kendi kadın ve cariyelerini perde altında tutup Resulullah'ın kızlarını açık yüzlerle ve örtüsüz bir hâlde düşmanlarının yanında şehir şehir dolaştırman ve her konakta oranın sakinlerine teşhir etmen, yabancıya ve aşınaya bu himayesiz esirleri göstermen insaf ve adalet midir? Soylu ve necip insanların ciğerini ağzına alıp emen, sonra da dışarı atan ve şehitlerin kanıyla beslenen (Hz. Hamza'nın ciğerini çiğneyen Yezid'in büyük annesi Hind'e işaretlen) birinden nasıl merhamet beklenebilir? Her zaman itiraz, husumet ve kinle bize bakan biri, elinden gelen her türlü kötülüğü neden yapmasın? Şimdi de bu yaptığıyla sanki günah işlememiş gibi, sarhoş ve mağrur bir hâlde, cennet gençlerinin efendisi Eba Abdullah'ın dişlerine çubukla vuruyor ve pervasızca "Bedir savaşında ölen büyüklerim, keşke burada olsalardı da bu durumu görerek çılgınlık atıp 'ellerin dert görmesin ey Yezid' deselerdi diyorsun.

Evet niye söylemeyesin ve niye bu şiiri okumayasın ki? Sen Muhammed (s.a.a) evlatlarının kanına buladın ellerini ve yeryüzünün yıldızları olan Abdulmuttalip oğullarını katlettin. Fakat sen bununla kendi ölüm ve bedbahtlığına zemin hazırladın. Şimdi de duyuyorlarmış gibi kendi kavminin büyüklerine sesleniyorsun. Ne var ki çok geçmeden sende onlara katılacak ve "keşke ellerim kırılışaydı ve dilim lal olsaydı da bunları söylemeseydim." diyeceksin.

Ey güçlü Allah'ım! Bize zulmedenlerden intikamımızı ve hakkımızı al ve gazabının ateşinde onları yak!

Ey Yezid! Sen bu yaptıklarınla ancak kendi derini yüzdün ve kendi etini parçaladın. Çok çekmeyecek; Peygamber evlatlarının kanını dökmek ve Ehlibeytine saygısızlıkta bulunmakla yüklendiğin bu vebalin altında Peygamberin huzuruna çıkacaksın. O gün Allah onları bir araya toplayacak ve haklarını alacaktır. "Allah yolunda ölenleri sakın ölümler sanmayın. Hayır onlar

Rableri katında diridirler, rızıklanmaktadırlar."[58]

Allah'ın hükmedici, Muhammed'in (s.a.a) davacı ve Cebrail'in de ona yardımcı olacağı gün senin için yeterlidir. Seni bu makama getirerek Müslümanların sırtına bindirenler, zalimler arasında ne de kötü bir bedel seçtiklerini çok yakında anlayacaklar. Hangimizin daha bedbaht olduğunu bilecekler.

Sen konuşulmayacak kadar değersiz birisin. Ama bu durum seninle konuşmaya (bizi) mecbur etmiştir. Seni kınamak ve zemmetmekse benim gözümde değerli ve büyük bir iştir. Fakat gözler ağlıyor ve sineler de gam ateşiyle yanıyor. Ah, Allah ordusunun şeytan ordusunun eliyle öldürülmesi ne ilginçtir! Bizim kanımız bu ellerden akıyor ve etlerimiz ise ağızlarında çiğneniyor. O tayyib ve pak bedenler yer üstünde kalmıştır...

Ey Yezid! Eğer bugün galip gelerek, bunu ganimet biliyorsan, yarın yaptıklarından başka bir şey göremeyeceğin gün bunun hesabını vereceksin. Allah kullarına zulmetmez. Biz de şikayetimizi ona yöneltiyoruz. Çünkü O'dur sığınağımız.

Ey Yezid! Kendi işinle meşgul ol, istediğin şekilde düzen kur, hile yap ve çalış. Ancak Allah'a andolsun ki bizim adımızı silemeyecek, vahyimizi söndüremeyecek ve öldüremeyeceksin, işimizi bitiremeyeceksin. Alnındaki bu lekeyi de silemeyeceksin. Çünkü aklın alil, yaşayacağın günler az ve kalildir. "Allah'ın lâneti zalimlerin üzerine olsun" diye seslendiğinde münadi, o gün bu topluluğun dağılmış olacaktır.

Allah'a hamdolsun ki başlangıcımızı saadet ve mağfiret, sonumuzu da şehadet ve rahmet kıldı. Allah'tan istiyoruz ki nimetini, şehitlerimize tamamlasın; mükâfatlarını artırsın ve bizleri de salih haleflerden kılsın. Çünkü o, bağışlayandır; şefkatlidir. Allah bize yeter; ne de güzel vekildir O."[59]

MUHARREM SÖZLÜĞÜ

Kerbelâ: Bugünkü Irak sınırlarında yer alan ve Hz. Hüseyin (a.s) ve yareninin şehit düştüğü yer.

Âşurâ: Onuncu gün demektir. Muharrem'in onuncu gününün adıdır. Hz. İmam Hüseyin ve yareni

bu günde şehit düşmüşlerdir.

Muharrem: Arap Hicrî yılının ilk ayıdır. Hz. Hüseyin ve dostları bu ayın onuncu günü şehit olmuşlardır.

Mâtem: Yas, üzüntü.

Mersiye: Hz. Hüseyin (a.s) ve Kerbelâ şehitleri için ağıt yakmak.

Sinezen: Kerbelâ şehitlerine göğüslere vurarak yakılan ağıt için bestelenen hüznü ve ahenkli şiirler.

Beş Esmâ: Hz. Muhammed, Hz. Ali, Hz. Fâtıma, Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin (Allah'ın selâmı hepsinin üzerine olsun).

Ehlibeyt: Nübüvvet evine ve makamına layık olan ve Allah-u Tealâ'nın tertemiz kıldığı, sevgi ve velayetlerini bütün ümmete farz kıldığı kimseler. Bunlar Hz. Muhammed, Hz. Fatıma ve on iki İmamdır.

On iki İmam: Allah tarafından ümmete imam ve önder olarak seçilen ve hepsi Resulullah'ın Ehlibeyti'nden olan şu mübarek zatlar: 1- Hz. İmam Ali (a.s) 2- Hz. İmam Hasan (a.s) 3- Hz. İmam Hüseyin (a.s) 4- Hz. İmam Zeynelabidin (a.s) 5- Hz. İmam Muhammed Bâkır (a.s) 6- Hz. İmam Cafer Sâdık (a.s) 7- Hz. İmam Musa-yı Kâzım (a.s) 8- Hz. İmam Ali Rızâ (a.s) 9- Hz. İmam Muhammed Taki (a.s) 10- Hz. İmam Ali Naki (a.s) 11- Hz. İmam Hasan Askeri (a.s) 12- Hz. İmam Mehdi Sahib'ez-Zaman (a.s).

Hz. İmam Hüseyin: Üçüncü İmamımız, Hz. Resulullah'ın aziz torunu, Hz. Aliyy'el- Murtazâ ve Fâtıma'tüz-Zehrâ'nın göz nurları ve aziz evlatları, Kerbela'da zalim, gaddar, şarapçı, ayyaş ve Allah, Peygamber, Kur'an ve Ehlibeyt düşmanı Yezit meluna karşı kıyam ederek kendisi ve yarenini kutsal hedefi uğruna feda eden şehitlerin efendisi, özgürlük sever insanların babası. Allah'ın selâmı onun, dedesinin, babasının, annesinin, kardeşlerinin ve yareninin üzerine olsun.

Hz. Abbas: Hz. Ali'nin (a.s) eşi Ümm'ül-Benin'den olan ve "Benî Haşim'in ayı" lakabını alan, dört oğlunun en büyüğü. Kerbela'da Hz. Hüseyin'in sancaktarlığını yapmıştır. Şehit olmadan önce

susuz çocuklara Fırat'tan su getirmek için gittiği, ama suyu çadırlara ve çocuklara ulaştıramadan, zalimlerin haince saldırılarıyla mazlumâne bir şekilde şehit düştüğü için "Sekkâ" (susuzların sakisi) unvanını alan, Hz. Ebulfazl'il-Abbâs. Allah'ın sonsuz selâmı üzerine olsun.

Hz. Ali Ekber: İmam Hüseyin'in (a.s) en büyük oğlu. Kerbela'da Haşimoğulları ve Peygamber torunlarından ilk şehit düşen kimse. Hem sima açısından, hem de ahlaken Resulullah'a çok benziyordu. Meydanda büyük kahramanlıklar gösterdikten sonra zalimlerin muhasarası ve haince ve topluca saldırıları sonucu şehit düşmüştür. Allah'ın salat u selâmı üzerine olsun.

Ali Asğır: Hz. Hüseyin'in (as.) en küçük yavrusu. Kerbelâ'da'yken daha altı aylıktı. Hz. Hüseyin onu meydana getirip zalimlerden kendisine su istediğinde, o alçak ve gaddar zalimler, o minin yavruya dahi acımayıp babasının kucağında boğazından oklayarak şehit etmişlerdi.

Hz. Zeyneb: Hz. Hüseyin'in (a.s) büyük bacısı, Kerbelâ kıyamında ve bu kıyamın mesajının insanlara ulaşmasındaki unutulmaz rolü ve Yezit ve zalim yandaşlarına karşı gösterdiği eşsiz cesaret ve direnişiyle destanlaşan Aliyy'el-Murtaza kızı Zeynep annesi Fatıma'dan sonra kadınlarımızın en büyük örnek ve önderidir. Allah'ın selamı üzerine olsun.

Hz. Kâsım: İmam Hasan'ın oğlu ve İmam Hüseyin'in aziz yeğeni. Kerbelâ'da küçük yaşına rağmen büyük kahramanlıklar gösterdikten sonra şehit düşmüştür. "Allah yolunda şehit olmak bana baldan da tatlıdır" şeklindeki unutulmaz söz ona aittir. Allah'ın selamı üzerine olsun.

Yezid: İslam ve Resulullah düşmanı Ebu Süfyan'ın ve ciğer yiyen Hind'in torunu, babasının layık halefi Muaviye'nin oğlu, Ayyaş, zinacı, kumarcı, şarapçı ve Allah, Peygamber ve Ehlibeyt dostlarının katili ve bilahare Kerbela faciasının baş mimarı. Allah'ın, Peygamberlerin, meleklerin ve bütün salih kulların laneti onun ve ecdadının ve sevenlerinin üzerine olsun.

Ömer b. Sa'd: Sa'd b. Vakkas'ın oğlu, Kerbela'da Yezid ordusunun baş komutanı. Allah'ın sonsuz laneti üzerine olsun.

Şimr b. Zilcevşen: Kerbelâ'da Yezit ordusunun komutanlarından ve Hz. İmam Hüseyin'in katili ve mübarek başını bedeninden ayıran alçak. Allah'ın sonsuz laneti ve kahr u gazabı üzerine olsun.

Muharrem orucu: Muharrem'in ilk üç gününü oruç tutmak sevaptır. Aşurâ gününü oruç tutmayı ise Ehlibeyt İmamları yasaklamış ve "Ümeyyeoğulları Hz. Hüseyin'in şehit ettikleri için bu günde şükür orucu tutmuşlardır; siz Ehlibeyt dostları onlara benzememek için bu günde oruç tutmayın" buyurmuşlardır.

Aşure çorbası ya da tatlısı: Uydurma ve batıl bir temele ve masala dayanan bir gelenek. Bunu .uyduranlar da Aşurâ'da olup bitenleri unutturmak isteyen Ümeyyeoğulları'dır